

โพลโลก หมื่นล้าน บันดาลรัก

天降横财一百亿

เจียงจื่ออู๋ 江子归 เขียน
เหวินหลง แป๊ะ
afternoontm วาด

๑๕๗

โชคลาภหมื่นล้านบันดาลรัก 天降横财一百亿

เล่ม

เจียงจื่อกู่ย 江子归
เขียน

เหวินทรง
แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

ความจริงกาชาบลีองกาไม่ได้อยู่ในแผนของสวี่รู่ยตั้งแต่แรก
แต่พอที่มงานพูดถึง เธอกลับเห็นชอบด้วย
คนเราเมื่อเคยอ่านหนังสือหรือดูภาพยนตร์ที่ตัวเองชอบแล้ว
มักนึกถึงความรู้สึกตอนอยู่ในสถานที่จริงเสมอ
- เจียงจื่อกู่ย

หนังสือคุณภาพ
โดยอริบรินทร์กรุป

ไซคลาหมิ่นล้านบันดาลรัก เล่ม 7
天降横财一百亿

๐๕๘

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks อ่านรู้

Published originally under the title of 《天降横财一百亿》 (Ten Billion Fortune)
Author © 江子归 (Jiang Zi Gui) Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2023 Amarin Corporations Public Company Limited
Arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5855-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจุโรงจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดอง จีระธร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการบริหาร จิรรัตน์ สมบัติพิบูลย์ • บรรณาธิการ จรส ภายโรจน์ • บรรณาธิการต้นฉบับ ดาริสา ชำอ่อน
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล
คอมพิวเตอร์ จิรณีย์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร จันทรีจิรา จันทรีรัตนกุล • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

ถ้ามีการจัดอันดับนางเอกนิยายที่ใครๆ ต่างก็อยากเป็นตัวละครนั้น
สวี่รู่ยของเราจะต้องผ่านเข้ารอบไปแบบสบายๆ แน่نون คิดอย่างนั้น
กันไหม

แต่ถ้ารู่ยรู่ยของเราไม่ผ่านเข้ารอบละ

เอ่อ...รู่ยรู่ยฝากให้เลขาฯของเธอมาบอกว่า ช่างเถอะ ขอแค่
มีเงินหมื่นล้านหยวนกับลั่วหานกัฟอ เรื่องจะเข้ารอบหรือไม่เข้ารอบ
เธอไม่สนใจหรอก

ตามไปดูการเดินทางแสนลึกลับของพวกสาว ๆ และร่วมลุ้นไป
กับพวกเธอกันต่อได้ในเล่มนี้เลย

จ.ร.น

“ที่มดากัสการ์มีต้นไม้แห่งความรักแบบนี้
เฉพาะที่เมืองโมรอนดาวาเท่านั้น
มีคู่รักมากมายไปที่นั่นด้วยความรักและศรัทธา
ว่ากันว่าคู่รักที่ขอพรได้ต้นไม้แห่งความรัก
จะได้อยู่ด้วยกันจนแก่เฒ่าและรักกันชั่วนิรันดร์
ต้นนี้ของทีเกาะนี่ก็อายุนับพันปีเหมือนกัน...”

ลั้วห่านแตะลำต้นของต้นไม้ยักษ์เบาๆ พลังถามด้วยคำถามลึกซึ้ง
“เธอว่าเป็นเรื่องจริงหรือเปล่ารู้รึ?”

“ไม่รู้สิ” ลั้วรึยยิ้ม เธอไม่เชื่อเรื่องผีสิง ไม่เชื่อเรื่องเทพเจ้า
และเธอรู้ว่าลั้วห่านก็ไม่เชื่อเหมือนกัน แต่พวกเธอเชื่อในโชคชะตา
เกาะนี่พิเศษเพราะต้นไม้ต้นนี้ ลั้วห่านเลือกเกาะนี่เพียงหนึ่งเดียว
จากบรรดาเกาะมากมายนับหมื่นพัน เขาคิดอะไรอยู่
ไม่ต้องพูด เธอก็รู้ดี อยู่ด้วยกันไปจนแก่เฒ่า รักกันชั่วนิรันดร์

236

สวี่รู่ยอาบน้ำเร็วแบบนี้ย่อมมีเหตุผล

เพื่อให้ “คุณชายผู้มีเมตตา” กับคู่หมั้นของเขาได้รับประสบการณ์ที่น่าพึงพอใจ แฟรงก์ไม่เพียงปรับปรุงคุณภาพของอาหารเครื่องดื่มและเตรียมห้องหุหราสะดวกสบายที่สุดไว้ให้ เขายังจัดโปรแกรมท่องเที่ยวไว้ให้ทั้งคู่ด้วย

โปรแกรมดังกล่าวได้แก่ ไปเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์ หอศิลป์ และหอนาฬิกา ยังมีร้านน้ำหอม ร้านช็อกโกแลตอายุนับร้อยปีเหล่านั้นที่เชื้อพระวงศ์นิยมกันใช้ด้วย...นี่ยังไม่รวมพวงงานเลี้ยงกับงานแสดงศิลปะนะ

สวี่รู่ยตัดสินใจเลือกสถานที่ที่ไม่ธรรมดาที่สุด นั่นคือแกลเลอรีสะสมเครื่องลายคราม

“ปัจจุบันการจัดกิจกรรมต่างๆ ไม่จำกัดเฉพาะในหมู่ชนชั้นสูง แต่พวกสะสมเครื่องลายครามโดยมากมักเป็นคนจากตระกูลสูงศักดิ์ เพราะตระกูลพวกนี้มีเครื่องลายครามวิจิตรสวยงามมากมายที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษ จึงกลายเป็นกิจกรรมของกลุ่มชนชั้นสูง...”

ตอนแรกสวี่รู่ยไม่สนใจแกลเลอรีประเภทนี้มากนัก ทว่าหลังฟังแฟรงก์แนะนำ เธอก็เปลี่ยนความคิด ในเมื่อเป็นกิจกรรมของชนชั้นสูง ต้องแพงมากแน่!

ระบบ 1212 “ความสามารถในการจับประเด็นของคุณได้คะแนนเต็ม”

“เรื่องนั้นยังต้องให้พูดอีกหรือไง~”

สวี่รู่ยฮัมเพลงขณะถอดเสื้อผ้า “นี่เป็นทักษะที่มีมาตั้งแต่เกิดของฉัน ฉันว่าบัตรเข้าชมนิทรรศการระดับนั้นอย่างน้อยน่าจะหลายหมื่นหยวน คุณอย่าประเมินราคาผิดพลาดอีกล่ะ ช่วยลดเลขศูนย์ให้ฉันหลาย ๆ ตัวหน่อย!”

ระบบ 1212 “โอ๊ะ ขอเตือนโฮสต์ด้วยความหวังดีเป็นครั้งที่สาม ไม่ว่าจะเป็นแอลเลอร์ อาหาร หรือที่พัก วิธีประหยัดเงินแบบเดียวกันใช้ได้แค่...”

“ใช้ได้แค่ครั้งเดียว! รู้แล้วนะ พรุ่งนี้ฉันจะเปลี่ยนสถานที่!”

สวี่รู่ยโยนเสื้อผ้าทิ้งแล้วสวมเสื้อคลุมอาบน้ำก่อนเดินเข้าห้องอาบน้ำ ทำทางรำเริง ทว่าไม่นานก็มีเรื่องให้เธอขี้มไม่ออก

ห้องอาบน้ำหรูไม่แพ้กัน อ่างอาบน้ำสุดคลาสสิก ดำฉาบที่เกะสลัก ลวดลายทำจากทองแดง พื้นปูพรมแบบตะวันออก ด้านบนเป็นกระโจมหลังคา ทำจากผ้าทอเนื้อดีสีแดงเลือดหมู ไม่รู้ว่าแค่ใช้ตกแต่งหรือเพื่อรักษาความอบอุ่น หรือทั้งสองอย่าง แต่ถึงจะดูดีแค่ไหนก็ไร้ประโยชน์

ระหว่างเอนกายลงแช่น้ำดื่มด่ำความสุขกับการใช้ชีวิต สวี่รู่ยกลับพบว่า มีบางอย่างผิดปกติ

ไม่ใช่แค่อ่างอาบน้ำที่มีปัญหา น้ำร้อนที่เปิดใส่อ่างเริ่มไหลน้อยลงทุกที ก๊อกน้ำมีปัญหา น้ำที่ออกจากก๊อกเป็นน้ำเย็นจัด แม้มีเครื่องทำความร้อน เธอก็ยังหนาวจนตัวสั่น ตอนนี้อย่างนอกเป็นฤดูหนาว! นั่งอยู่ได้ไม่ถึงห้านาที สวี่รู่ยก็ทนไม่ไหวอีกต่อไป เธอคว้าผ้าเช็ดตัวมาห่อตัวแล้วลุกพรวดขึ้นจากอ่างอาบน้ำเร็วรี่ จากนั้นก็ร้องโวยวายขอความช่วยเหลือ

โชคคิตที่ห้องพักของลั่วหานอยู่ติดกัน

ลั่วหานเจอคู่หมั้นที่หนาวจนยืนอยู่เฉยๆ ไม่ได้ ทันทีที่เปิดประตู เขารีบคว้าเธอมากอดกอดกอดเธอเข้าห้อง สวมชุดคลุมเพิ่มให้อีก เขาจับมืออีกฝ่ายไว้เพื่อถ่ายเทความอบอุ่นให้ “เธอใจร้อนเกินไป ที่นี้ไม่มีคนพักนานแล้ว ท่อน้ำพวกนั้นเก่าและไม่ได้รับการซ่อมแซมเลย”

เวลานี้คนรับใช้น้ำอ่างอาบน้ำไม่เข้ามา มีคนหิ้วน้ำอุ่นเข้ามาด้วย แสดงให้เห็นว่านี่เป็นวิธีอาบน้ำในปราสาทโบราณที่ถูกต้อง

วินาทีนี้สวี่รู่ยต้องยอมรับว่าคำพูดของลั่วหานถูกต้อง แม้คิดกลับไป

กลับมายังงี้ ก็ดูเหมือนว่าปราสาทของอาปีแอร์หลังนี้ยังไม่ใช่ปราสาทสไตล์
โรงแรมที่ทันสมัยอย่างแท้จริง

สวี่ร่ายบอกอย่างจ่นปัญญา “ฉันว่าฉันคงต้องการคนช่วยตอนอาบน้ำ
จริงๆ”

ลัวหนานบีบคางเธอเบาๆ “เมื่อไหร่เธอยังคิดว่าฉันเป็นคนนิสัยไม่ดีอยู่เลย”

“ให้ตายเถอะ คุณชายโรเซสเตอร์” สวี่ร่ายทำเสียงเหมือนไม่อยากจะเชื่อ
เธอจะพริบตาพริบๆ ทำทางใส่ชื่อ “นายเจ้าคิดเจ้าแค้นกับคู้หมั้นของตัวเอง
ได้ไง ต่ำด้วยความรักไง ไม่เคยได้ยินเธอ ใครก็ดูออกทั้งนั้นว่าเป็นการ
แสดงความรักของฉัน”

“งั้นเธอ” ลัวหนานได้ยินคำว่า “รัก” แล้วใจอ่อนวบ เขาโน้มตัวลง
ไปเพราะอยากบอกรักเธอด้วยการกระทำซะหน่อย ปรากฏว่าเธอหัวเราะใส่
เสียงดังแล้วผลักเขาออก

“ฮ่าๆๆๆ เจ้าทึ่ม ออกไปได้แล้ว พี่ร่ายของนายจะอาบน้ำแล้ว!”

น่าจับตาสักจริง ๆ

ลัวหนานไม่รู้จะทำยังไงกับเธอดี ไม่ใช่แค่โกรธไม่ลง เขายังรู้สึกว่าการทำทาง
เจ้าเล่ห์ซุกซนของเธอน่ามองมาก

ดูท่าเขากลายเป็นเจ้าทึ่มไปแล้วจริงๆ

แกลเลอรีเครื่องลายครามวันนี้จัดขึ้นที่ปราสาทอีกหลัง

ปราสาทหลังที่ก่อสร้างขึ้นบนภูเขา มีทัศนวิสัยกว้างไกล มองลงไปเห็น
วิวทัศนชนบทสวยงามของเบลเยียม

ตัวปราสาทดูแล้วไม่ใหญ่เท่าปราสาทของอาปีแอร์ แต่รวมๆ แล้วกลับ
ดีกว่ามาก ทั่วทุกพื้นที่แสดงให้เห็นถึงการตกแต่งสไตล์บาโรกอย่างชัดเจน

แถมเองก็รู้ว่าได้รับการบำรุงรักษาอย่างดี สิ่งอำนวยความสะดวก
ไม่ว่าอาคารหลัก อาคารเสริม ห้องเครื่องมือ ป้อมยาม หรือโรงรถ ล้วน
อยู่ในสภาพสมบูรณ์ อาคารหลักสามชั้นของปราสาทมีห้องมากกว่าสามสิบห้อง
ผังห้องพักเป็นแบบยุโรปดั้งเดิม ชั้นล่างเป็นห้องโถงใหญ่ ห้องนอนกับ
ห้องนั่งเล่นอยู่ชั้นสอง

กระทั้งสวนดอกไม้ก็ยังมีถึงสองแห่ง แห่งแรกเป็นสวนดอกไม้แบบอังกฤษ จะปลูกอะไรตรงไหนขึ้นอยู่กับความชอบของเจ้าของทั้งสิ้น สวนดอกไม้อีกแห่งเป็นสวนแบบฝรั่งเศสที่เน้นความสมมาตร โดยยึดตรงกลางเป็นศูนย์กลาง เกิดสมดุลซ้ายขวา เท่านั้นที่เพียงพอที่จะแสดงให้เห็นว่าชนชั้นสูงทางยุโรปให้ความสำคัญกับการจัดสวนดอกไม้มาก

แสงอาทิตย์ในฤดูหนาวอุ่นสบายทอดแสงผ่านศาลา สระน้ำ และน้ำพุของปราสาทเป็นสีทองเรืองรอง ที่แห่งนี้เต็มไปด้วยแขกผู้มีเกียรติ เจ้าของปราสาทแนะนำประวัติความเป็นมาของครอบครัวกับงานศิลปะที่เก็บสะสมไว้ให้แขกเหลืงทั้งหลายที่นั่งอยู่ด้วยกันรับรู้

เมื่อลบความคิดเดิมออกไป “จิตวิญญาณแห่งปราสาท” ช่วยจุดประกายความคิดให้สวี่รู่ย เธอถอนหายใจ “แบบนี้ค่อยเข้าท่าหน่อย อาปิแอร์ปล่อยให้เสียของโดยเปล่าประโยชน์จริง ๆ ทั้งที่ปราสาทของเธอใหญ่กว่าที่นี้ตั้งสามเท่า”

ลัวห่านก้มมองเครื่องเคลือบโบราณที่จัดแสดงอยู่บนโต๊ะพลางบอกเสียงเบา “ปราสาทยิ่งหลังใหญ่ค่าใช้จ่ายยิ่งสูง ด้านในมีห้องพักหลายห้องหลังคาสูง ลำพังแค่เครื่องทำความร้อนในฤดูหนาวที่ทำให้พื้นที่เปิดโล่งอบอุ่นก็ใช้เงินมากกว่าที่จินตนาการมากโขแล้ว”

สวี่รู่ยรู้ว่าเสียค่าใช้จ่ายไม่ใช่หน่อย แต่เรื่องนี้กลายเป็นธุรกิจอย่างหนึ่งได้เหมือนกัน “ถ้าปรับปรุงซ่อมแซมให้กลายเป็นปราสาทสไตล์โรงแรมละดีกว่าปล่อยให้ตากแดดตากลมไร้คนเหลียวแลแบบนั้นไม่ใช่เหรอ ถ้าการลงทุนเป็นไปได้ด้วยดี ฉันว่าไม่ใช่แค่ไม่เสียเงิน แต่ยังทำเงินได้ด้วยนะ”

ลัวห่านละความสนใจจากประติมากรรมเครื่องเคลือบดินเผาไมเซิน¹ “เธอชอบปราสาทของอาปิแอร์เหรอ”

สวี่รู่ยไหวไหล่ “ฉันแค่รู้สึกว่ามันน่าเบื่อเสียของ”

ลัวห่านมองเธอยิ้ม ๆ “เอาเถอะ ฉันเข้าใจแล้ว”

¹ เริ่มผลิตเป็นอุตสาหกรรมตั้งแต่ ค.ศ. 1710 ถือว่าเป็นยุคเริ่มแรกของอุตสาหกรรมเซรามิกของยุโรป เป็นผลิตภัณฑ์อันลือชื่อของเมืองไมเซิน เยอรมนี และเป็นผลิตภัณฑ์ที่มีชื่อเสียงติดอันดับโลก

สวี่รื้อยไม่รู้ว่เขา “เข้าใจ” อะไร เธอกำลังจะถาม ทว่เขาพูดแทรก “รื้อยรื้อย เธอว่ตักตลายครามชุดนี้เป็นยังงั”

ลิ่งที่ลั่วหานพูดถึงเป็นชุดประติมากรรมเครื่องเคลือบดินเผามังกร-ออร์เคสตราสิบเอ็ดชิ้น ขนาดราวฝ่ามือ พวกลิ่งตัวน้อยสวมเสื้อผ้าหุหุราของชนชั้นสูงแสดงซิมโฟนีออร์เคสตราท่าทางตั้งใจเหมือนมีชีวิตจริง ๆ น่ารักมากก็จริง แต่ราคาแพงแน่นอน!

เพราะสวี่รื้อยเห็นด้านล่างของเครื่องเคลือบดินเผา...มีสัญลักษณ์ “กระป๋องไขว้” สีฟ้าของไมเซิน

เครื่องเคลือบดินเผาไมเซินถูกยกย่องให้เป็น “เครื่องเคลือบดินเผาเบอร์หนึ่งของยุโรป” ทั้งราชนิกุล นักแสดง นักการเมืองสนใจกันมาก เป็นกระถางเครื่องลายครามอันโด่งดังที่ใช้ในงานครองราชย์ของจักรพรรดินโปเลียน

สุภาพบุรุษไว้เคราคนหนึ่งที่ยืนอยู่ด้านข้างยิ้มอธิบาย “นี่เป็นหนึ่งในผลงานที่มีชื่อเสียงที่สุดที่ผลิตโดยไมเซิน สร้างสรรค์โดยโยฮันน์ โยอาคิม แคนเลอร์ ศิลปินเครื่องเคลือบดินเผาผู้โด่งดังเมื่อปี 1753 ประติมากรรมเครื่องเคลือบดินเผาชุดนี้เป็นต้นแบบที่เตาเผามากมายลอกเลียนแบบ ทุกคนชื่นชอบมันมากแน่นอนว่าเทียบกับของแท้ไม่ได้เลย”

ลั่วหานมองสวี่รื้อย “เธอชอบไหม ฉันคิดว่าวางบนเตาฝังที่บ้านได้นะ พวกมันดูชุกชุนมาก”

สวี่รื้อยชะงัก “บ้านหลังไหน”

ลั่วหานขยิบตาให้ “ต้องเป็นบ้านที่เราากำลังจะสร้างสิ...”

สวี่รื้อยเกือบทำขนมหลุดมือ นับถือเขาจริง ๆ เวลาแบบนี้ยังไม่ลืมย้ำเตือนเธอถึง “เรื่องสร้างบ้าน” กับ “เรื่องหลังจากสร้างบ้านเสร็จ”

“ถ้าเธอชอบ พวกเราซื้อไว้...”

“ไม่ ๆ ๆ ไม่เอา นายลิมไปแล้วเหอว่ เราตกลงกันไว้ว่มาเที่ยวรอบนี้จะไม่ใช้เงิน”

สวี่รื้อยรีบห้าม ว่ากันว่าแกลเลอรีนี้เป็นสถานที่รวบรวมผู้ชื่นชอบของสะสมมาพบปะพูดคุยกัน อันที่จริงทำข้อตกลงซื้อขายกันได้ด้วย คนที่มาเข้าชมแกลเลอรีล้วนเป็นคนมีหน้ามีตาทั้งนั้น ทุกคนจึงชอบทำการค้ากันที่นี้

เนื่องจากสบายใจกว่า และง่ายต่อการซื้อขายเครื่องเคลือบดินเผาโบราณ

ถ้าเป็นเวลาลปกติ เธอไม่มีทางทำให้ลัวหนอดสนุก

ถึงยังก็ก็ต้องซื้อของไปแต่งบ้านใหม่ซึ่งเป็นไปตามธรรมชาติของมนุษย์ แต่ซื้อตอนนี้ไม่ได้ ลัวรู่ย์ยังมีการกักขังเงินค้ำคองอยู่ ถึงจะเป็นเงินแค่เหมาเดียวก็ห้ามใช้ ยิ่งเครื่องเคลือบดินเผาโบราณราคาหลายหมื่นหลายแสนหลายล้านยิ่งไม่ต้องพูดถึง!

ระบบ 1212 “ไม่ใช่ว่าห้ามใช้เงินแค่เหมาเดียวซะหน่อย คุณอยากมีรายได้พิเศษไหม”

ลัวรู่ย์ตาลุกวาว “รายได้พิเศษอะไร”

ระบบ 1212 “หันไปทางซ้ายสามสิบห้าองศา เห็นผู้ชายใส่สูทสีน้ำเงินเข้มคนนั้นไหม เขามีเชรามีรูปสุนัขอยู่ในมือชิ้นหนึ่ง ไปซื้อมาซะ”

ลัวรู่ย์ปฏิบัติตามคำสั่งด้วยการหันหลังกลับอย่างแนบเนียน แล้วเธอก็ได้เห็นชายหนุ่มคนนั้นตรงสุดขอบโต๊ะจัดแสดงจริงๆ พอเธอรู้ว่าจะได้เงินก้อนโตก็เดินเข้าไปหาทำทางยืมแยมแยมใส

ลัวหนอกำลังคุยเรื่องเครื่องเคลือบดินเผาสิ่งน้อยจอมชวนชูดนั้นกับเจ้าของ เผลอแป๊บเดียวคู่หมั้นสาวก็หายไปแล้ว

เงยหน้าอีกทีก็พบว่าเธอเดินไปอีกด้านหนึ่งนานแล้ว และกำลังหัวเราะคิกคักอยู่กับชายหนุ่มคนหนึ่ง อืม หน้าตาพอใช้ได้...นี่เพิ่งไม่กี่นาที แต่กลับทำท่าสนทนิสนมกันราวกับเป็นเพื่อนที่รู้จักกันมานานหลายปีเนี่ยนะ

ลัวหนอรู้อีกว่าภาพที่เห็นตอนนี้ไม่น่ามองเอาเสียเลย

ลัวรู่ย์พูดคุยพร้อมหัวเราะคิกคักก็จริง แต่นั่นเป็นเพราะเจ้าระบบบังคับต่างหาก

ระบบ 1212 “โทษระบบเธอ ถ้าคุณไม่รีบเพิ่มระดับความสนทนิสนมแล้วจะได้เงินก้อนโตได้ไง”

ลัวรู่ย์ไม่เข้าใจเอามากๆ เธอซื้อไว้ก็จบแล้วไม่ใช่เธอ ทำไมต้องตีสนิทด้วย...หว่าไม่นานเธอก็เข้าใจ เพราะสิ่งที่จะทำให้ได้เงินจริงๆ ไม่ใช่เครื่องเคลือบดินเผารูปสุนัข

“เรามีกรุปสนัชนเซนตเบอร์นาร์ตเขียนสีกะสลักขึ้นนี้ผลิตโดยโรงงานรอยัลพอร์ซเลนของเบอร์ลิน ดูลีครับ เหมือนมีชีวิตเลย!”

ชายหนุ่มผู้พยายามจะขายของมีชื่อว่ามาร์ติน หน้าตาธรรมดา สวมสูทใหม่เอี่ยมเหมือนเพิ่งซื้อมา แตกต่างจากแขกคนอื่น ๆ ที่สวมเสื้อโค้ตตัดเย็บด้วยมือและผ่านการใช้งาน เขาพูดเก่งมาก ดูไม่ค่อยเหมือนลูกหลานของชนชั้นสูงเท่าไร กลับมีบุคลิกแบบพนักงานขายอยู่หลายส่วน

แต่สิ่งเหล่านี้ไม่สำคัญ สิ่งสำคัญคือส่วรู่กับเขาคุยกันถูกคอ ใช้เวลาไม่นานระดับความสนิทสนมก็เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

ขณะที่เธอจะควักเงินออกมาซื้อ เธอก็ถูกโอบไหล่ไว้ เสียงคุ้นเคยดังมาจากด้านหลัง “เธอชอบสนัชนี่เธอ”

ส่วรู่หันกลับไปยิ้มให้ “ใช่ ฉันท...”

ลัวหนอมยิ้ม “เธอลืมแล้วหรอว่าเราตกลงกันไว้ว่ามาเที่ยวรอบนี้จะไม่ใช้เงิน”

“...”

แบบนี้เรียกว่าให้ทุกซ์แก่ท่านทุกซ์นั้นถึงตัว

โชคดที่เงินอยู่กับส่วรู่ เงินของลัวหนอมก็อยู่ที่เธอเช่นกัน จะใช้หรือไม่ใช้เงินขึ้นอยู่กัเธอ แ่นัก็มากพอแล้วที่จะแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการควบคุมอำนาจทางการเงินของครอบครัว

ลัวหนอมแค่ตามมาแอบดูความเคลื่อนไหวเฉย ๆ ไม่คิดจะห้ามคู่หมั้นสาวใช้เงิน ต่อให้เธอเป็นคนผิดคำพูดก่อน เขาก็ไม่รู้สึกรว่าเป็นเรื่องไม่ดี เธอคงซื่อปิงจนเบื่อแล้วแน่นอน ถึงได้คิดวิธีผ่อนคลายความเครียดอย่างนี้ออกมา

แต่ถึงจะเป็นยังงั้นก็ยังมีคนเข้ามาขวางไม่ให้ส่วรู่ใช้เงินอยู่ดี

“สักครู่จะครับคุณหนูส่ว ดูเหมือนแขกคนนี้จะไม่ได้อยู่ในรายชื่อแขกรับเชิญจากเจ้านายของผม”

ไม่รู้ว่่าพ่อบ้านพาพนักงานรักษาความปลอดภัยสองคนเดินมาหยุดตรงหน้าส่วรู่กับชายหนุ่มนามว่ามาร์ตินตั้งแต่เมื่อไร เขาขอโทษเป็นอันดับแรกก่อนถามท่าทางสุภาพ “คุณผู้ขายครับ คุณช่วยแสดงบัตรเชิญ

ให้เราดูหน่อยได้ไหมครับ”

มาร์ตินนิ่งไปก่อนอ้ออึ้ง “ตอนเข้ามาผมเอาให้ดูแล้วไม่ใช่หรอ ทำไม...”

พนักงานรักษาความปลอดภัยข้างกายพ่อบ้านพูดแทรก “พวกเราเห็นจากกล้องวงจรปิดว่าคุณเข้ามาจากอีกฟากหนึ่งของสวนดอกไม้ครับ”

เกิดเสียงฮือฮาในหมู่แขกทันทีที่ประโยคนั้นจบลง

“เปล่านะ พวกคุณเข้าใจผิดแล้ว ผมมาที่นี่เพื่อค้าขายเครื่องเคลือบดินเผาโบราณเหมือนกัน พวกคุณไม่เห็นหรือไม่ว่าผมเอาเครื่องเคลือบดินเผา มาด้วยตั้งหลายชิ้น คุณดูนี่ ชิ้นนี้เป็นของโรงงานรอยัลพอร์ซเลน ส่วนชิ้นนั้นมาจากเซเวียร์ แล้วยังมี...”

มาร์ตินพยายามอธิบาย ทว่ากลับหยิบบัตรเชิญมาให้ดูไม่ได้ ไม่มีใครออกมาพูดแทนเขาหรือสนใจสิ่งของของผู้บุกรุก

สวี่รู่ย์เริ่มกระวนกระวายเมื่อเห็นว่าชายหนุ่มกำลังจะถูกพนักงานรักษาความปลอดภัยลากออกไป เธอยังไม่ทันสร้างความสนิทสนมให้มากพอเลย โอกาสมาถึงแล้ว จะปล่อยให้หลุดมือไปไม่ได้เด็ดขาด!

เธอก้าวไปขวางไว้ “รอเดี๋ยวค่ะ ให้ฉันซื้อสุ่นชิ้นนี้เสร็จก่อนแล้วค่อยว่ากันนะคะ”

ตอนนั้นเองที่ภรรยาเจ้าของแกลเลอรีปรากฏตัวขึ้น “คุณต้องระวังหน่อยนะคะคุณหนูสวี่ เขาเป็นพวกลึบแปดมงกุฏ”

มาร์ตินรีบแก้ตัว “ไม่ใช่ครับ คุณหนูสวี่อย่าเพิ่งเข้าใจผิด ผมแค่ร้อนเงิน ได้ยินมาว่าแกลเลอรีนี้มีผู้ซื้อจำนวนมาก ซื้อขายง่าย ผมไม่รู้ว่าจะทำยังไงแล้วถึงได้ลองมาที่นี่ดู ผมไม่ได้มีเจตนาไม่ดีนะครับ เครื่องเคลือบดินเผาของผมเป็นของแท้แน่นอน!”

“ค่ะ ฉันเชื่อคุณ” สวี่รู่ย์บอกยิ้มๆ ความจริงเธอไม่สนใจสักนิดว่าเขาจะเป็นลึบแปดมงกุฏหรือเปล่า ขอแค่เจ้านี้เป็นของแท้ก็พอ

ลั่วหานขมวดคิ้วเล็กน้อย เขารู้สึกว่าคู่หมั้นสาวหลงคารมของผู้ชายคนนี้เข้าให้แล้ว แต่เขาห้ามไม่ได้ เนื่องจากคู่หมั้นสาวดิงกระเป๋าสตางค์ของเขาออกมาแล้วยัดธนบัตรหลายพันยูโรใส่มือชายคนนั้นแบบไม่ลังเล แถมยังเอ่ยคำพูดที่ทำให้คนฟังอับอายหัวใจว่า “หวังว่าจะช่วยให้คุณได้นะคะ”

“ผมขอช่องทางติดต่อกันไว้ได้ไหมครับ”

มาร์ตินซาบซึ่งจนอยากรีบอ้อมกอดแสนอบอุ่นให้สวี่รู่ย

แน่นอนว่าไม่สำเร็จ เขาเกือบถูกหักแขนขณะพุ่งเข้าหาเธอ ทว่าคนที่
จะหักแขนเขาไม่ใช่พนักงานรักษาความปลอดภัย แต่เป็นเด็กหนุ่มท่าทาง
เหมือนสุภาพบุรุษคนหนึ่ง ตอนแรกเขาออกมาไปหน้าของหมอนั้นยังเกลื่อนยิ้ม
ทำเหมือนกับนี่เป็นการตบไหล่อย่างเป็นกันเองไปได้

คนในสังคมชั้นสูงพวกนี้ช่างเสแสร้งเหลือเกิน!

เว้นแต่เด็กสาวที่ไม่ต่างจากนางฟ้าคนนั้น นอกจากสวยแล้วยังใจดี
เธอต้องเป็นลูกคำที่ดีคนหนึ่งแน่ๆ

สวี่รู่ยได้รับการยกย่องจากคนมากมายว่า “จิตใจดี” อย่างที่เขาคิด
จริง ๆ

แม้การซื้อเครื่องเคลือบดินเผากับคนไม่คุ้นเคยจะเสี่ยงสูง แต่
อย่างน้อยสุนัขเซรามิกที่เธอซื้อก็เป็นของแท้ แะยังไม่เก่าแก่มาก ราคา
จึงไม่สูง จะเรียกว่าค่อนข้างถูกก็ได้ ถ้าซื้อของปลอม ต่อให้ไม่กี่ยุโรก็คง
ถูกคนหัวเราะเยาะ

จิตใจดีแต่ต้องฉลาดถึงจะได้รับความชื่นชม เพราะความเมตตาโง่ ๆ
ก็มีแต่คนโง่เท่านั้นที่จะชื่นชม

อย่างไรก็ตามเธอไม่สนใจเรื่องนั้นหรอก “ระดับความสนิทสนมมาก
พอแล้วใช่ไหม”

ระบบ 1212 “คุณมีไหวพริบนะ”

สวี่รู่ยหัวเราะหึ ๆ

ลัวหนที่อยู่ข้างกันพูดเสียงเย็น “เธอชอบสุนัขขนาดนั้น ไว้สร้างบ้าน
เสร็จเมื่อไหร่ เราหามาเลี้ยงไว้สักตัวดีไหม”

เฮ้อ อะะอะก็พูดถึงเรื่องบ้านเรื่องแต่งงาน!

สวี่รู่ยยิ้ม ค้อนเขาหนึ่งที่ “เซนต์เบอร์นาร์ตไม่น่ารัก ฉันชอบพันธุ์ที่
หน้าตาดีกว่านั้นหน่อย”

ลัวหนตอบเพียง “อ้อ” เบา ๆ “ฉันนึกว่าเธอคิดว่าหน้าตาดีซะอีก”

สวี่รู่ยได้ยินไม่ชัด “ว่าไงนะ”

พอเห็นว่าเธอไม่สนใจ ล้วงหนาก็ขี้ผมเธออย่างจนใจ “แล้วแบบไหนที่เรียกว่าหน้าตาดีล่ะ”

“ต้องเป็นอัฟกันฮาวนด์ลี ขนยาวนุ่มลื่นมันวาว ดูดีที่สุด!”

“ฉันนี่กว่าเธอจะบอกว่าฉันหน้าตาดีซะอีก”

“เอ๊ะ เราคุยเรื่องสุนัขกันอยู่ไม่ใช่เหรอ ฮ่าๆๆ ฉันผิดเอง ฉันผิดไปแล้ว!”

ระหว่างที่ทั้งคู่เดินทางกลับจากเกลเลอร์รี เกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันเล็กน้อย

รถสองคันขับตามกันมาบนทางหลวง พอใกล้ถึงถนนส่วนบุคคล ความเร็วของรถบดี้การ์ดด้านหลังก็ค่อยๆ ช้าลง

ส่วรู่กับล้วงหนาคูกันเรื่องการลงทุนในอสังหาริมทรัพย์ที่ดูโบอยู่ในรถ “วิกฤตการณ์ทางการเงินจบลงแล้ว ตอนนี้อสังหาริมทรัพย์ในดูไบพุ่งสูงขึ้น แต่ย้งถือว่าค่อนข้างถูก ผลตอบแทนจากค่าเช่าตึกชั้นที่หนึ่งร้อยละแปดของฉันเยี่ยมจริงๆ แนวโน้มการพัฒนาเศรษฐกิจของดูไบในอนาคตต้องดีมากแน่”

“ทิศทางการพัฒนาของดูไบขึ้นอยู่กับราคาน้ำมันโลกด้วย ถ้าราคาน้ำมันยังลดลงต่อเนื่องจะส่งผลกระทบอย่างมากต่อประเทศน้ำมันในบริเวณอ่าวแน่นอน...” ล้วงหนาวเคราะห์ไปได้แค่ครึ่งเดียว โทรศัพท์ก็แผดเสียง

เขาพยักหน้าให้ส่วรู่ก่อนกดรับสาย ไม่นานสีหน้าก็เปลี่ยนไป “โอเคให้พวกคุณจัดการได้เลย”

ส่วรู่รู้สึกได้ว่ามีบางอย่างผิดปกติ “เกิดอะไรขึ้นเหรอ”

ล้วงหนาส่ายหัว “เปล่า ไม่มีอะไร”

ส่วรู่ไม่ใช่คนประเภทชอบซักไซ้ ขณะที่เธอคิดว่าจะไม่พูดถึงเรื่องนี้อีก มือถือของเธอก็ดังขึ้น เป็นเบอร์ที่เธอไม่เคยรับสาย

“ถ้าเธอยังไม่ลงจากรถอีก โอกาสจะหลุดลอยไปแล้วนะ”

“หา”

หลังส่วรู่ตระหนักได้ว่าโอกาสที่เจ้าระบบพูดถึงคือ “เงินก้อนโต” ก็รีบให้คนขับรถหยุดรถ เธอเปิดประตูเตรียมจะวิ่งออกไป

ลัวหนคว้าว้าตัวเธอไว้ ทำทางประหลาดใจ “เธอจะไปไหนรึร้ย”
 สวีร้ยตอบเสียงร้อนน “เมื่อก็มาร์ตินอยู่ไหน”
 เสียงของลัวหนสั้นไหวเล็กน้อย “เธอให้เขาตามพวกเรามาจ้ะหรือ”
 สวีร้ยหัวเราะ “ไม่ใช่ซะหน่อย ฉันแค่สนใจเครื่องเคลือบดินเผาของเขาเท่านั้น”

โชคดีที่ทุกอย่างยังไม่สายเกินไป
 แม้รถของมาร์ตินจะถูกบอดี้การ์ดสามสี่คนขวางไว้ แต่เขายังฉลาดพอที่จะซ่อนตัวอยู่ในรถ

ตรงนี้ไม่ใช่ทำเลที่ดีในการซื้อขาย ทว่ามาร์ตินรอต่อไปไม่ไหวแล้ว สวีร้ยก็เช่นกัน เพราะเขาบอกว่ามีเครื่องเคลือบดินเผาของจีนหลายชิ้นที่อยากขายพร้อมกัน...

“ถ้าคุณหนูสวีสนใจอยากซื้อไปพร้อมกัน ผมจะขายให้ราคาไม่แพงครับ!”

มาร์ตินเปิดกระโปรงหลังรถแล้วเปิดกล่องไม้ที่บรรจุเครื่องเคลือบดินเผาลายกลองให้ดู ของพวกนี้สะกดสายตาของสวีร้ยได้ทันใด

สีหน้าของลัวหนนิ่งสนิท “ผมสงสัยนิดหน่อยนะว่าคุณไปเอาสินค้ามาจากไหน”

มาร์ตินพูดตะกุกตะกัก “ผมเพิ่งกลับมาจากเมืองคาสเซิล รัฐบาวาเรีย... คุณก็รู้ว่าในยุโรป ที่นั่นเป็นแหล่งใหญ่ที่สุด...”

ลัวหนเลิกคิ้ว “อะไรใหญ่ที่สุด”

“เอ่อ ตลาดนัดเครื่องเคลือบดินเผาที่ใหญ่ที่สุดในยุโรป”

เสียง “โฮเวีย!” ดังแหวกอากาศหลังเกิดความเจ็บปวดหนึ่ง

คนที่สบถออกมาไม่ใช่มาร์ติน ไม่ใช่ลัวหน แต่เป็นสวีร้ยที่พลิกหาของในกล่องพวกนั้นไปมาอยู่นานสองนาน

237

สวี่ร่วยอายุยังน้อย เธอไม่ค่อยรู้เรื่องของโบราณมากนัก แต่เธอไม่ใช่คนโง่ อย่างน้อยก็พอมีความรู้ทั่วไปอยู่บ้าง

เธอค้นกล่องไม้ทำยารถพวกนั้นจนหมดทุกกล่องแล้วยังหาเครื่องลายครามสมัยราชวงศ์หยวนหรือถ้วยตราไก่ไม่เจอเลยสักชิ้น ทั้งหมดมีแต่ลายดอกไม้นี่!

อย่าบอกเธอเสียวนะว่าเครื่องลายครามจีนมีแต่ที่นิยมกันในสมัยจักรพรรดิเฉียนหลง!

สวี่ร่วยค่อนข้างมั่นใจว่าตัวเองถูกหลอก เธอมองมาร์ตินอย่างขุ่นเคือง “ฉันอยากรู้ว่าเครื่องลายครามจีนของคุณอยู่ที่ไหน ได้โปรดอย่าบอกฉันว่าเป็นแจกันลูกเลียนแบบเอกลักษณ์จีนที่มีรอยเท้าสิงโตหรือโถดินเผาลายการ์ตูนกิเลน”

มาร์ตินอีกอึก “ไม่ ไม่ใช่ซะครับ จะเป็นยังไงก็ได้ของพวกนี้ ไม่ใช่เครื่องเคลือบลายครามจีนหรือไง คุณลองดูดี ๆ อีกครั้งสิครับ...”

สวี่ร่วยอารมณ์เสีย ยังจะให้ดูอีก ดูแล้วจะเปลี่ยนเป็นเครื่องลายครามสมัยราชวงศ์หยวนหรือไง

“เออละ ในเมื่อไม่ถูกใจ งั้นก็กลับกันเถอะ”

ลั่วหานกระตุกยิ้มมุมปาก เตรียมตัวจะพาคุ่หมั่นสาวออกเดินทางต่อ

เหมือนลั้วห่านจะรู้ทันการแสดงปาหี่ของมาร์ตินแล้ว “แฟรงก์จงกั๊ตตาการที่เธอสนใจก่อนหน้านี้ไว้ให้แล้ว เราเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วจะได้ไปชิมอาหารกัน”

มาร์ตินเห็นพวกเศรษฐีกำลังจะจากไปก็อยากขวางไว้ ทว่าพอกระโจนเข้าไปก็ถูกบอดี้การ์ดร่างกายกำยำจับไว้ เขาทำได้เพียงตะโกนเหมือนคนเสียสติอยู่ทางด้านหลัง “อย่าเพิ่งไปนะครับ ผมเอามาที่นี่ไม่มาก แต่ในโรงแรมยังมีอีกเยอะเลยครับ พวกคุณไปดูก็จะรู้ ต้องมีของที่พวกคุณชอบแน่นอน!”

เป็นจังหวะเดียวกับที่เจ้าระบบส่งเสียง “ไปโรงแรมกับเขา”

สวี่รู่ยเดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็ชะงักพิเท้า ทำเอาลั้วห่านถึงกับขมวดคิ้ว “มีอะไรหรือเปล่า”

สวี่รู่ยหันหลังกลับ “ฉันจะไปโรงแรมกับเขา”

“...”

ประโยคนี้นี้ฟังแล้วให้ความรู้สึกเหมือนจะไปทำเรื่องบัดสียังงี้ก็ไม่วังยังดีที่แค่เหมือน

สวี่รู่ยไม่ได้มีเจตนาจะไปทำเรื่องน่าอับอายอะไร เธอแค่อยากหารายได้พิเศษเท่านั้น เพียงแต่คิดไม่ถึงว่าการหารายได้พิเศษจะยากเย็นขนาดนี้

คิดถึงตอนนั้นที่เดินเที่ยวในตลาดแล้วทำเงินได้ถึงสองร้อยกว่าล้าน ส่วนการผจญภัยในเมืองฟ้ากั๊นยังทำเงินได้ถึงสองพันกว่าล้าน...

ระบบ 1212 “ตื่นเถอะ ของฟรีหล่นจากฟ้าก็บุญแล้ว ยังจะเลือกอีก”

สวี่รู่ยเป็นคนรู้รักษาตัวรอด จึงยอมโอนอ่อนแต่โดยดี “ไม่เลือก ไม่เลือกแล้ว ตกมาอีกหลายๆ ชิ้นเลย มีให้ดีกว่าไม่มีนี่นา”

ยึดตามความคืบหน้าของภารกิจปัจจุบัน เงินสำรองที่สะสมไว้ก่อนหน้านี้ลดลงอย่างรวดเร็ว และยังไม่แน่ว่าจะได้เงินสนับสนุนจากภารกิจหลักอีกกี่ครั้ง ซ็อซายวตัฏโบราณก็ยังดีกว่าผันตัวไปเป็นนักพนันไซ้ไหมละ

...

อย่างไรก็ตาม “รายได้พิเศษ” ที่ได้มาครั้งนี้นะเหมือนยุ่งชะมัด เธอเกือบมองไม่เห็นแล้ว หากไม่ใช่เพราะมันส่งเสียงทึ๊งๆ ใครจะไปเห็นจานมีตำหนิท่ามกลางเครื่องลายครามน้อยใหญ่หลากสีลั๊นกองนั้นกันละ

นอกจากนี้ยังเป็นสีฟ้าอมเขียวหม่นที่ไม่รู้ว่าจะอธิบายอย่างไร ดูไม่ออกเลยว่าเป็นเครื่องลายครามขนาดใหญ่แค่ฝ่ามือมีอะไรดี

หลังสรีรุษหยิบขึ้นมาถึงได้รู้ว่าไม่ใช่จาน ด้วยขนาดของมันเล็กเกินไป แล้วยังลายพร้อย ภายใต้แสงเงาที่ต่างกันและการมองจากมุมที่ต่างกัน สีของมันจะแตกต่างกันไป

มาร์ตินรีบแนะนำเมื่อเห็นว่าคู่ค้าสนใจ “เจ้านี้...เจ้านี้น่าจะเป็นเครื่องเคลือบดินเผาสมัยราชวงศ์โครยอ¹ ถึงจะไม่ใช่เครื่องลายครามของจีน แต่ก็ล้ำค่ามากและมีประวัติศาสตร์ยาวนานเช่นกัน...”

สรีรุษรู้สึกแปลกใจมากหลังได้ยินคำว่า “เครื่องเคลือบดินเผาสมัยราชวงศ์โครยอ” ไม่เห็นจะเหมือนวัตถุโบราณราคาสูงเสียดฟ้าตรงไหน เธอค้นหาข้อมูลในมือถือ แล้วพบว่าป็นดังคาด น่าจะมีมูลค่าแค่หลายสิบล้านเท่านั้น และของนี้ก็ชิ้นเล็กนิดเดียว ขายได้เลขหกหลักก็ถือว่าไม่เลวแล้ว ยิ่งกว่านั้นคนขายน่าจะรู้ดี

ระบบ 1212 “รู้ดีกับผีนะสิ เขาไม่รู้หรอกว่าของจริงของปลอม”

สรีรุษหน้าม่าน “ฉัน...ฉันก็ไม่ว่าเหมือนกันว่าของจริงของปลอม”

ระบบ 1212 “มีระบบอยู่ด้วยไม่ใช่หรือไง นี่คือถ้วยดินเผาเอาไว้ล้างพุกันสมัยราชวงศ์ซ่ง มีค่าไม่น้อยไปกว่าถ้วยตราไก่”

สรีรุษอึ้ง ก่อนหน้านั้นเธอไม่รู้จักถ้วยตราไก่ แต่เธอรู้จักเครื่องปั้นดินเผาสมัยราชวงศ์ซ่งนะ ที่แท้เครื่องปั้นดินเผาสมัยราชวงศ์ซ่งอันโด่งดังก็หน้าตาแบบนี้เอง ไม่เห็นจะพิเศษตรงไหน

สรีรุษรู้ว่าสายตาด้านศิลปะของตัวเองไม่หลักแหลมเท่าด้านธุรกิจช่างปะไร หาเงินให้ได้ก่อน อย่างอื่นค่อยว่ากัน!

มาร์ตินอยากเผยความรู้เกี่ยวกับ “เครื่องปั้นดินเผาสมัยราชวงศ์โครยอ” ที่ค้นหามาแทบตาย โดยที่ไม่รู้เลยว่าตัวเองมีความรู้แค่ครึ่งๆ กลางๆ และทำให้เขาพลาดโอกาสร่ำรวย...มากๆ ไป

¹ เป็นราชวงศ์ที่ปกครองคาบสมุทรเกาหลีในยุคก่อนราชวงศ์โชซอน ตั้งแต่ ค.ศ. 918 - 1392 ตรงกับยุคของอาณาจักรละโว้ อาณาจักรสุโขทัย จนถึงต้นอาณาจักรอยุธยาของไทย

สวี่รู้ยัดตลใจซื้อถ้วยดินเผาล้างพุกันสมัยราชวงศ์ซ่ง “แสนธรรมดา”
นี้ไว้ เธอซื้อมาถึงสองชิ้น ไซ้แล้ว คนโชคดี อะไรก็หยุดไม่อยู่

อย่างเช่น การซื้อของถูกใจที่ตลาดนัดในราคาคุ้มค่าโดยที่ผู้ชาย
ชาวเบลเยียมไม่รู้จักสินค้าของจีนเลยสักชนิด

แน่นอนว่าคนเบลเยียมคิดว่าคนจีนซื้อของไม่เป็น ทั้งที่มีสินค้า “มูลค่า
มากกว่านั้น” อีกเยอะแยะ เธอกลับเลือกเครื่องปั้นดินเผาสมัยราชวงศ์โครยอ
ในอดีตโครยอเคยเป็นส่วนหนึ่งของจีนนั่นเธอ เธอ ไม่ใช่เรื่องที่เธอจะต้อง
สนใจหรอก

มาร์ตินจับจ้องเงินเล็กๆ น้อยๆ ของสวี่รู้ย เขาแทบกระโดดไปเกาะขา
แล้วเรียกเธอว่าพ่อตอนเห็นเธอสลัดเงินหนึ่งแสนยูโรทิ้งในชั่วพริบตา

เขาถึงขนาดขอบคุณคุณชายผู้สูงศักดิ์คนนั้นอย่างสุดซึ้ง ที่อย่างน้อย
ก็ไม่ยับยั้งความหุนหันพลันแล่นของนางฟ้าตัวน้อยขณะที่เธอรูบับตร

ลัวหานไม่ห้าม หากเทียบกับการทำให้คู่หมั้นสาวโกรธซึ่งไม่ส่งผลดี
อะไรเลย สวี่ใช้เงินหนึ่งแสนยูโรแลกกับการทำให้เธอมีความสุขยังดีซะกว่า
นี่เป็นวิธีการของชายหนุ่มสุดฉลาดอย่างไม่ต้องสงสัย

เหตุผลสำคัญคือลัวหานไม่ได้มองว่าเงินหนึ่งแสนยูโรคือเงิน

มาร์ตินไม่เข้าใจความคิดประเภทนี้ของคนรวยหรอก เขาส่งแขกอย่าง
มีความสุข ดีใจจนกระโดดโลดเต้น ในที่สุดก็หาเงินใช้หนี้พินได้ส่วนหนึ่ง
แล้ว

...

ตอนนั้นเองที่มีมือถือของเขาส่งเสียงดัง ปลายสายเป็นชาวเยอรมัน
ที่เขาเจอในเมืองคัสเซล และเป็นคนบอกว่าสิ่งที่อยู่ในมือมาร์ตินอาจเป็น
เครื่องปั้นดินเผาสมัยราชวงศ์โครยอ แต่บางทีก็อาจไม่ใช่

“ฮัลโล่ เครื่องปั้นดินเผาสมัยราชวงศ์โครยอสองชิ้น ที่ชิ้นหนึ่งมน
ชิ้นหนึ่งเหลี่ยมของคุณยังอยู่ไหม ผมหาผู้เชี่ยวชาญด้านนี้ได้แล้ว อยาก...”

“ฮ่าๆๆ ไม่อยู่แล้วครับ”

“คุณขายไปแล้วเหรอ ขายไปเท่าไร”

ปลายสายประหลาดใจมาก แต่มาร์ตินกลับมีรอยยิ้มเปลี่ยนหน้า

“สองขึ้นหนึ่งแสนยูโร!”

คนเยอรมันพูดโพล่งประโยคหนึ่ง “jmd hat dachschaden!”

มาร์ตินเป็นคนเบลเยียม แม้พูดภาษาดัตช์กับภาษาฝรั่งเศสเป็นหลัก แต่ก็พูดภาษาเยอรมันได้เช่นกัน ทำไมเขาจะไม่เข้าใจประโยคที่บอกว่า “ไอ้โง่” ทว่าเขาดันเข้าใจว่าเป็น “คนซื้อโง่”

เขาบอกด้วยความภาคภูมิใจ “ทำไมครับ คุณจะบอกผมว่าเครื่องปั้นดินเผาสมัยราชวงศ์โครยอสองชิ้นนั้นเป็นของปลอมหรือ ฮ่าๆๆๆ ทักษะการขายที่ยอดเยี่ยมทำให้ผมหาเงินได้หนึ่งแสนยูโร ผมเก่งมากเลยใช้ไหมล่ะ พี่ชาย ไมลี ผมว่าต่อให้ผมขายสองแสนเธอก็ซื้อ คุณไม่รู้หรือกว่าคนจีนรวยแค่ไหน...”

“คนจีนหรือ”

“ใช่ ใจกว้างมาก”

มาร์ตินผิวปากท่าทางลำพองใจนักหนา ชาวเยอรมันเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนแค้นเสียง “เหอะๆ ไอ้โง่ ต่อให้แกขายร้อยล้านเธอก็ซื้อ สิ่งที่แกพลาดไปอาจเป็นเครื่องปั้นดินเผาสมัยราชวงศ์ซ่ง!”

“เครื่องปั้นดินเผาสมัยราชวงศ์ซ่งคืออะไร”

“เครื่องลายครามจีนมูลค่าสิบล้านยูโรไง”

มาร์ตินตะลึงงันหลังฟังจบ ผ่านไปพักใหญ่ถึงได้สับถอกออกมา “jmd hat dachschaden”

ครั้งนี้เขาตำตัวเอง เขานี้โง่จริงๆ!

ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้า หากท่านให้โอกาสเขาอีกครั้ง เขาจะทำให้ดีที่สุด เขาจะไม่ยอมปล่อยให้โอกาสในการเป็นเศรษฐีสิบล้านยูโรหลุดลอยไปเด็ดขาด!

แต่แน่นอนว่าเป็นไปไม่ได้ สรรู้อย่างหากที่มีความสุขอย่างแท้จริง

เธอชอบเอาความเบิกบานใจไปกินอาหารระดับสามดาวมิชลินที่ครุยส์เซาแทมป์ สถานที่แห่งนี้เป็นร้านอาหารอันทรงเกียรติมานานกว่ายี่สิบปี อาหารเลิศรสทุกจานมีรสชาติดียอดเยี่ยม เอาเถอะ น่าจะเป็นเพราะเครื่องปั้นดินเผาสมัยราชวงศ์ซ่งที่เธอเพิ่งได้มาด้วย แถมอาหารเย็นก็ฟรี

เนื่องจากพ่อบ้านแฟรงก์ผู้ทำได้ทุกอย่างเพิ่มที่นั้งให้เธอและจ่ายเงินให้ในนามของอาปีแอ้

ระบบ 1212 “อาหารเย็นประหยัดไปได้หนึ่งหมื่นหยวน ยอดคงเหลือเจ็ดล้านหยวน”

สวีรู่ยแย้งเมื่อได้ยินอย่างนั้น “เตี้ยวะนะ เครื่องปั้นดินเผาสมัยราชวงศ์ซ่งที่ฉันซื้อก็ประหยัดเงินไปได้ตั้งหลายร้อยล้านแล้วไม่ใช่เหรอ”

ระบบ 1212 “แล้วคุณประหยัดเงินหลายร้อยล้านที่วานันด้วยตัวเองหรือเปล่าล่ะ”

สวีรู่ยตอบตรงไปตรงมา “ความจริงฉันไม่ได้ประหยัดเงินพวกนี้ด้วยตัวเองหรอก เป็นคนอื่นช่วยทั้งนั้น”

ระบบ 1212 “ไม่ได้เป็นคนอื่นช่วยหรอก เป็นระบบช่วยต่างหาก”

สวีรู่ยยกเหตุผลมาเถียง “ก็ไม่ได้บอกไว้ซะหน่อยว่าไม่ให้ระบบช่วยฉันประหยัดเงิน บอกแค่วิธีประหยัดเงินแบบเดียวกันใช้ซ้ำสองไม่ได้ นี่ฉันเพิ่งใช้ไปครั้งเดียวเอง!”

อันที่จริงหลักการนี้ไม่ค่อยสมเหตุสมผลเท่าไร ทว่าผลประโยชน์ที่ได้รับมากมายมหาศาล สวีรู่ยจึงแอบฉวยโอกาสเล็กน้อย หากทำภารกิจ “ความท้าทายของบทลงโทษ” จบก่อนกำหนดอย่างรู้ความหวาดกลัวไร้อันตรายคงวิเศษมาก แต่ถ้าไม่ ก็แค่ตั้งใจทำให้สำเร็จลุล่วงตามแผนเดิม

ไม่ว่านักธุรกิจคนไหนก็ต้องมุ่งหาผลประโยชน์และหลีกเลี่ยงอันตรายโดยเลือกหนทางที่เรียบง่ายที่สุดกันทั้งนั้น อย่างน้อยก็ต้องลองทำดู เหมือนอย่างสวีรู่ยผู้ฉลาดปราดเปรื่อง

ระบบ 1212 “อืม คุณฉลาดมาก ระบบไม่ได้บอกว่าไม่ได้จริง ๆ”

สวีรู่ยตื่นเต้นจนใจเต้นตุ้กตุ้ก “งั้นแปลว่าได้เหรอ! แสดงว่าฉันทำภารกิจประหยัดเงินสิบล้านสำเร็จแล้วใช่ไหม”

ระบบ 1212 “ใช่”

“ใช่!”

สวีรู่ยกระโดดตัวลอยด้วยความดีใจจนลืมหานที่กำลังการร่วมให้ตกใจไม่น้อย ต่อมาर्मของเขาก็ถูกโยนทิ้ง แถมยายบ้าตัวน้อยยังลากเขาไปกลาง

สายฝนยามค่ำ ทั้งกอดจูบกวีตร้อง ทำเหมือนถูกลอตเตอรี่เป็นล้านยังงี้ยังงั้น
ถ้าถูกลอตเตอรี่ สวีรุษย์ยังไม่ดีใจเท่านี้ สำหรับเธอในตอนนี้ การ
ประหยัดยากยิ่งกว่าการใช้เงินมาก โดยเฉพาะเมื่อใช้วิธีเดิมไม่ได้ ต้องไปหา
อาปิแอร์อีกก็คงถึงจะสำเร็จละ

ด้วยมีเรื่องให้เซอร์ไพรส์ถึงสองเรื่องในวันเดียว สวีรุษย์นอนหลับฝันดีทั้งคืน
จนรุ่งสาง เดิมเธอวางแผนไว้ว่าจะเปลี่ยนประเทศทุกวัน เปลี่ยนบรรดา
ญาติมิตรที่จะพึ่งพาอาศัย ทว่าตอนนี้ไม่จำเป็นแล้ว...เธอควรจะสนุกไปกับการ
ย้านหนีขุนกับลัวหานลิ!

แม้จะเป็นแค่การย้านหนีขุนหลังงานหมั้นก็ตาม

การที่สวีรุษย์ “คิดได้” ที่จะยกเลิกช่วงเวลาอันหนีขุนที่ “ไม่ใช่เงินตัวเอง”
คงไม่มีใครดีใจไปกว่าลัวหานอีกแล้ว เพราะถึงอย่างไรก็ไม่มีผู้ชายคนไหน
อยากให้การย้านหนีขุนของตัวเองเปลี่ยนเป็นการเดินทางไปเยี่ยมญาติสนิท
มิตรสหายหรอก

ความจริงสวีรุษย์ก็คิดเหมือนกัน แต่เธอถูกบังคับนี่นา ใครจะอยาก
ใช้เวลาช่วงอันหนีขุนกับช่วงวันหยุดดูหนาวแบบนั้นกัน ตอนนี้ไม่จำเป็นต้อง
มีความสุขบนความทุกข์ยากอีกแล้ว ในที่สุดก็ได้ใช้เงินอย่างสบายใจสักที
ที่แท้การใช้เงินก่อให้เกิดความสุขใจอย่างนี้เอง สวีรุษย์ไม่ได้สัมผัสมานาน
แล้วจริงๆ

ระบบ 1212 “เหอะๆ”

“คิกๆ”

การย้านหนีขุนของทั้งคู่กลับมาเป็นปกติอย่างที่ควรจะเป็น พวกเขาเริ่มต้น
จากเบลเยี่ยมก่อนเดินทางท่องเที่ยวไปยังประเทศโดยรอบ ไปดูภาพโมเสก
แสนสวยชั้นบนของโบสถ์เซนต์ปีเตอร์สบาซิลิกาที่มองลงไปเห็นทุกซอกทุกมุม
ของวาติกัน

นั่งรถไฟสายโกลเดนพาสไลน์ของสวิตเซอร์แลนด์ซึ่งเป็นรถไฟ
ชมทัศนียภาพขบวนแรกของโลกที่มีหน้าต่างเหมือนหน้าต่างสกายไลต์
ออกแบบโดยนักออกแบบของเฟอร์รารี ชมภูเขาหิมะที่ยอดเขาจุงเฟรา

ชมทะเลสาบลูเซิร์น หรือแม้กระทั่งธารน้ำแข็ง เก็บทัศนียภาพที่สวยงามตลอดทางด้วยดวงตา

ไปขึ้นจักรยานที่อัมสเตอร์ดัม เทียวชมคลองในฤดูหนาว ดูนิทรรศการพิเศษที่พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติอัมสเตอร์ดัม ยังเดินทางไปกรุงโรมกับไกด์ส่วนตัวเพื่อตามรอยภาพยนตร์เก่าเรื่อง *ยัมไวโลกนี้ไม่มีสิ้นหวัง*² ของผู้กำกับโรเบอร์โต เบนิญี และภาพยนตร์เรื่อง *โรมรำลึก* นำแสดงโดยออกตีย์ เฮปเบิร์น

นอกเหนือจากความโรแมนติกเหล่านั้น พวกเขายังไปเยือนถนนเวียคอนดอตติ ถนนเส้นหนึ่งของกรุงโรมที่สะท้อนให้เห็นถึง “ความลุ่มหลงความฟุ้งเฟ้อ” ได้ดีที่สุด สวีร์ูยสามารถใช้เงินที่ได้อีกอย่างเต็มที่เพราะเป็นทรัพย์สินที่ได้จากการทำงานหนักของเธอตอนนี้ โดยไม่ต้องทำภารกิจ

ผลงานจากแบรนต์และดีไซเนอร์ผู้โด่งดังมากมายต่างมาบรรจบกันบนถนนเส้นนี้ เธอซื้อของแบรนต์ตั้งที่รู้จักกันดีในอิตาลีไปไม่น้อย และได้ไปดูดวงอาทิตย์ขึ้นและดวงอาทิตย์ตกที่จัตุรัสซานมาร์โกที่เมืองเวนิส

เมื่อยามราตรีเดินทางมาถึง พวกเขาเข้าพักที่อาแมนริสอร์ต พาเลซโซเก่าแก่ในศตวรรษที่สิบหกแห่งนี้สามารถเห็นคลองโบราณขนาดใหญ่ได้แม้นอนอยู่บนเตียง

แน่นอนว่าเดือนนี้จะขาดเทศกาลเวนิสคาร์นิวัลไปไม่ได้เลย หนึ่งในงานคาร์นิวัลที่มีประวัติยาวนานและยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก น่าตื่นตาตื่นใจ เหมาะกับคนชอบความครื้นเครงอย่างสวีร์ูยที่สุด ให้ความรู้สึกเหมือนได้ไปสวรรค์ไม่มีผิด

ทันทีที่ก้าวเข้าไปในเขตคลองเวนิส หน้ากากหลากสีก็ปรากฏให้เห็นละลานตา ไม่มีใครละความสนใจไปจากความสนุกสนานรื่นเริงของนครแห่งนี้ได้

² หรือ *Life Is Beautiful* ภาพยนตร์อิตาลีที่พูดถึงชาวยิวในอิตาลี แสดงโดย โรเบอร์โต เบนิญี ทั้งแสดงเอง กำกับการแสดง และร่วมเขียนบท ภาพยนตร์เรื่องนี้เข้าชิงรางวัลออสการ์ 7 สาขาใน ค.ศ. 1998 และได้รับรางวัล 3 สาขา คือ รางวัลภาพยนตร์ต่างประเทศยอดเยี่ยม รางวัลดนตรีประกอบยอดเยี่ยม และรางวัลนักแสดงนำชายยอดเยี่ยม

มีร้านขายหน้ากากนับไม่ถ้วนตามตรอกซอกซอยของเวนิส สวีรียเลือกร้านที่สะดุดตาที่สุดร้านหนึ่ง เธอไม่เพียงสวมหมวกขนสัตว์ย้อนยุคสวยงามตระการตากับหน้ากากหุหุราเหมือนในละคร ยังให้ลัหวานเปลี่ยนไปสวมเสื้อคลุมแพ้นกับหมวกทรงสูงสีดำด้วย

พอแปลงร่างเสร็จเรียบร้อย พวกเขาก็ทำตัวกลมกลืนไปกับฝูงชนในงานรื่นเริง ทุกพื้นที่เต็มไปด้วยผู้คนมหาศาล ไม่รู้ว่าอยู่ตรงไหน มีเพียงสองมือที่จับกันไว้ไม่ยอมปล่อย และใบหน้ายิ้มแย้มยามหันกลับมามองด้านหลัง

ได้เที่ยวเล่นเป็นเวลาครึ่งเดือน ใช้เงินฟุ่มเฟือยแบบไม่ต้องคิดอะไรมาก มีทั้งอิสระและความสุข จะมีอะไรดีงามไปกว่าการได้เดินทางท่องเที่ยวกับคนที่ชอบอีกกันเธอ

ตอนแรกเธอนึกว่าการอันนิมูนทวีปยุโรปจะจบลงแบบนั้น ทว่าหนึ่งวันก่อนที่ต่างฝ่ายต่างเตรียมตัวกลับบ้าน เสียงแจ้งเตือนของเจ้าระบบก็ดังขึ้นราวกับกลัวว่าการอันนิมูนของเธอครั้งนี้จะวิเศษเกินไป จึงสร้าง “เซอร์ไพรส์” เล็กๆ น้อยๆ ให้เธอในวันสุดท้าย

ตอนนั้นสวีรียกับลัหวานอยู่ที่ซูริก เมืองที่ร่ำรวยที่สุดในยุโรป ที่นี่เป็นสถานที่รวบรวมมหาเศรษฐีจากทั่วทุกมุมโลก หรือที่เรียกอีกอย่างว่า “นครแห่งมหาเศรษฐียุโรป”

คงไม่มีที่ไหนเหมาะจะเป็นสถานที่พักผ่อนอันดีงามในการอันนิมูนแห่งถัดไปของ “คู่หมั้นมหาเศรษฐี”ไปกว่า “นครแห่งมหาเศรษฐียุโรป” อีกแล้ว ไม่ใช่หรอกเธอ

ระบบ 1212 “เหอะๆ”

238

หากยกตัวอย่างเมืองที่เห็นเงินเป็นพระเจ้าสักเมือง ควรจะยกตัวอย่างเมืองไหนขึ้นหรือ

ดูไป นิวยอร์ก ลอนดอน โตเกียว หรือฮ่องกง

สวี่รู้ว่า เพิ่มชुरิกเข้าไปด้วยดีกว่า

ชुरิกเป็นเมืองที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในสวิตเซอร์แลนด์ ทั้งสวยทั้งสง่า เทือกเขาแอลป์กับแม่น้ำลิมมัตรังสรรค์ออกมาเป็นภูมิทัศน์ที่ไม่เหมือนใคร ทั้งเจริญรุ่งเรืองทั้งพลุกพล่าน แต่ก็มีทิวทัศน์ที่สวยงามของภูเขาและทะเลสาบเป็นฉากหลัง ยังมีตรอกซอกซอยเก่าแก่ โบสถ์ยุคกลาง สวนสาธารณะท่าเรือ รวมถึงพิพิธภัณฑ์...

ทว่าสิ่งที่ดึงดูดให้สวี่รู้มาที่นี่ไม่ใช่วิวทิวทัศน์ ไม่ใช่วัฒนธรรมของมนุษย์ แต่เป็นธนาคาร

ชुरิกเป็นหนึ่งในศูนย์กลางทางการเงินที่ใหญ่ที่สุดของโลก มีสำนักงานใหญ่ของธนาคารทั้งในและต่างประเทศมากกว่าหนึ่งร้อยยี่สิบแห่ง หนึ่งในนั้นมีธนาคารยูบีเอสรวมอยู่ด้วย ไม่มีใครไม่รู้จักรธนาคารยูบีเอสที่รวยที่สุดในโลก จัดเก็บเงินฝากที่เป็นทรัพย์สินส่วนตัวไว้ถึงหนึ่งในสามของโลก

สถานที่แรกที่สวี่รู้จะไปหลังมาถึงสวิตเซอร์แลนด์ก็คือถนนบานโฮฟ ถนนเส้นที่ร่ำรวยที่สุดในโลกซึ่งเต็มไปด้วยธนาคารนับร้อยแห่ง เทียบกับ

วอลล์สตรีทของนิวยอร์กหรือย่านการเงินของโตเกียวแล้ว ถนนบานโฮฟของซูริกนั้นอาจไม่คิวิไลซ์เท่าไร อาคารส่วนใหญ่บนถนนเป็นอาคารแบบยุโรปสูงไม่เกินห้าชั้น นอกจากไม่สวยหรู ยังค่อนข้างเก่าคร่ำครึ แถมยังดูเรียบง่ายอยู่หลายส่วน

ถนนเส้นนี้อนุญาตให้รถรางแล่นได้เท่านั้น ห้ามไม่ให้รถยนต์เข้า ด้วยเหตุนี้ถึงได้สะอาดเป็นพิเศษ

สวี่ร่ายเดินผ่านจัตุรัสที่เต็มไปด้วยรถราง ทุกช่วงถนนจะปรากฏสำนักงานใหญ่ของธนาคารทั้งหมดในสวิตเซอร์แลนด์ เธอหันกลับมายิ้ม “นายเคยได้ยินเรื่องตลกเรื่องนั้นไหมลั้วหน”

ลั้วหนขยับหมวกของเธอให้เข้าที่ “เรื่องตลกอะไรหรอ”

สวี่ร่ายขยิบตาให้ก่อนพูดเรื่องตลกเซยๆ “มีลูกค้าคนหนึ่งต้องการเปิดบัญชีกับธนาคารสวิส พนักงานถามเขาว่า ไม่ทราบว่าคุณต้องการฝากเงินเท่าไร? ลูกค้าแอบมองรอบตัวหนึ่งรอบท่าทางระมัดระวังแล้วบอกว่า “ห้าแสนดอลลาร์สหรัฐ”

ฟังมาถึงตรงนี้ลั้วหนก็หัวเราะ ไม่ใช่เพราะเรื่องตลก แต่เป็นเพราะท่าทางซุกซนของคู่หมั้นสาวต่างหาก เธอทำตัวเหมือนเป็นสาวน้อยไร้เดียงสาแทนที่จะเป็นนักลงทุนได้ชื่อว่าประสบความสำเร็จ

“นายลองเดาดูสิว่าพนักงานตอบว่าอะไร”

สวี่ร่ายกระแอม แก้มดังตดเสียง “คุณผู้ชายคะ คุณพูดดั่งๆ ก็ได้ค่ะ ที่สวิตเซอร์แลนด์นี้ความยากจนไม่ใช่เรื่องน่าอาย...”

ลั้วหนหยอกบ้าง “ยังดีที่พวกเราไม่ได้มาฝากเงิน อย่าวว่าแต่ห้าแสนดอลลาร์สหรัฐเลย ฉันไม่มีสักดอลลาร์สหรัฐด้วยซ้ำ”

สวี่ร่ายขำเลียงมองเขาแล้วยิ้ม “นายกำลังบ่นว่าฉันครองอำนาจทางการเงินของครอบครัวไว้คนเดียวงั้นหรอ”

ลั้วหนเอาตัวรอดจากสถานการณ์อันตรายเป็นได้เสมอ เขาตอบจริงจัง “ต้องไม่ใช่อยู่แล้ว ร่มมืออย่างขยันขันแข็ง เต็มใจลำบากไปด้วยกัน”

สวี่ร่ายหัวเราะชอบใจเสียงดังลั่น “อืมๆๆ ฉันแค่ลืมนึกกระเป๋าสตางค์ให้นายเท่านั้น ให้รางวัลนายเป็นกระเป๋าสตางค์ใบใหม่น่าจะพอใช่ไหม!”

ทั้งคู่พูดคุยสลับกับหัวเราะไปตลอดทางก่อนเดินเข้าธนาคารเอกชน
แห่งหนึ่ง

นอกจากมาเที่ยว สวีรียังมาที่นี่เพื่อดูของขวัญวันหมั้นของพวกเขา
ด้วย แม้สุดท้ายจะไม่ได้เอากลับไปก็ตาม

...

ทั้งคู่ได้รับของขวัญในวันหมั้นจำนวนมาก เพราะความสัมพันธ์ระหว่าง
ญาติผู้ใหญ่และครอบครัวของทั้งสองตระกูล ของขวัญเหล่านั้นหากไม่มี
ราคาแพง ก็เป็นของที่ซ่อนความนัยไม่ธรรมดาเอาไว้ เปรียบเทียบกับอัญมณี
ล้ำค่า รถสปอร์ต ของโบราณ ผลงานศิลปะที่ไม่มีอะไรซับซ้อน สิ่งที่ทำให้
เธอประหลาดใจยิ่งกว่าคือกุญแจสองดอก

กุญแจตู้เซฟ

และตู้เซฟที่เก็บรักษาไว้ที่ธนาคารในตำนานของสวิตเซอร์แลนด์
สถานที่ที่อาชญากรในภาพยนตร์หรือซีรีส์สายลับและพวกเศรษฐกิจชอบแวะเวียน
มาบ่อยๆ

เมื่อต้องเดินทางมาที่นี่ สวีรียคิดว่านี่เป็นการเดินทางมาผจญภัย แต่
เธอกลับพบว่าแตกต่างจากที่เคยเห็นในภาพยนตร์อย่างสิ้นเชิง ตรงลอบบี้
ของธนาคารไม่มีแสงไฟกะพริบติดๆดับๆ ตกแต่งไม่ฉูดฉาด รวมถึงไม่มี
พนักงานธนาคารในชุดยูนิฟอร์ม...

ลักษณะภายนอกของธนาคารเรียบง่าย ไม่โดดเด่น ไม่มีแม้แต่ลอบบี้
กว้างขวาง ด้านในสะอาด เย็นสบาย แทบไม่มีคน มีเคาน์เตอร์ต้อนรับ
หนึ่งคู่ พื้นที่เล็กมาก และมีเพียงโต๊ะธรรมดาตัวหนึ่งกับโทรศัพท์ที่ไม่มีใคร
โทรเข้ามาเลย

สวีรียนึกว่าจะต้องรอพนักงานต้อนรับ ทว่าพอโทรศัพท์แผดเสียงดัง
เธอถึงได้รู้ว่าต้องติดต่อกันผ่านทางโทรศัพท์

สวิตเซอร์แลนด์ใช้ภาษาเยอรมันเป็นส่วนใหญ่ แต่ปลายสายกลับ
แสดงความใส่ใจด้วยการพูดภาษาอังกฤษ จากนั้นก็พาพวกเขาไปที่ตู้เซฟ
ตามเวลานัดหมาย

หากบอกว่าการใช้โทรศัพท์ยังถือเป็นเรื่องปกติ จินันตอนถัดไป

ซึ่งเป็นการเปิดตู้เซฟก็ทำให้สวี่ร่ายผีดหวังมาก ไม่มีเทคโนโลยีขั้นสูงแบบในภาพยนตร์สักอย่าง ญญแจย่อนยุคในมือเธอก็ช่างโบราณเสียจริง ไม่ใช่แฟลชไดรฟ์ที่มีรหัสผ่าน แกรมไมโซว่าจะแงะเอารหัสผ่านออกมาได้ด้วย เป็นเพียงญญแจธรรมดาเท่านั้น

วิธีใช้ก็แค่สอดญญแจจนการเข้าไปในรูกญญแจ ยกตู้เซฟขึ้น แล้วจับแค่นั้น หลังยืนย่นตัวตนเรียบร้อย พนักงานก็ทิ้งพวกเธอไว้กับตู้เซฟในห้องที่ทั้งเล็กทั้งแคบ

สวี่ร่ายผีดหวังอย่างบอกไม่ถูก สิ่งที่เธอรอคอยคือกระบวนการเปิดตู้เซฟของธนาคารสวิสมากกว่าสิ่งที่อยู่ในตู้เซฟ

นี่เธอเลื่อนขึ้นไปถึงการเสพติดความบันเทิงทางอารมณ์แล้วนั้นหรือ

ลั่วหานเห็นดวงตาเป็นประกายเพราะความตื่นเต้นในตอนแรกของเธอ แต่ต่อมากพบว่าความสนใจเหล่านั้นกลับอันตรธานไปทั้งที่ยังไม่ทันจะเปิดตู้เซฟก็อดสงสัยไม่ได้ “เป็นอะไรหรือเปล่า”

“ต่างจากในหนังสือลับมาก ไม่เหมือนกันเลยสักนิด คนเขียนบทต้องไม่เคยมาธนาคารสวิสแน่ๆ เรื่องจริงไม่เห็นจะเทเลย”

“แล้วต้องทำยังไงถึงจะเทล่ะ”

สวี่ร่ายก็ก่เสียงเพ้อพร้อมทำท่าถือปืนประกอบ “นายเคยดูหนังเรื่อง *ลั่วจารชน ยอดคนอันตราย*¹ ไหม ธนาคารสวิสในหนังเรื่องนั้นต่างหากที่เป็นธนาคารสวิสในความคิดของทุกคน แตกต่างจากที่นี้ลิบลับ เทคโนโลยีขั้นสูงต่างๆ ดูแล้วเทสุดๆ ไปเลย”

ลั่วหานเลิกคิ้ว เขาเปิดตู้เซฟแล้วหันกลับมาหา เสียงเจือหัวเราะดังแว่วมา “ดูคล้ายว่าของขวัญจะยังไม่เทเข้าไปใหญ่เลยละ”

ไม่ใช่ว่าอย่างที่บอกจริงๆ เพราะสิ่งที่บรรจุอยู่ในตู้คือตราสารหนี้

ตู้เซฟตู้ที่สองยิ่งไม่น่าสนใจ ด้านในบรรจุเงินสดไว้! ในเมื่อเป็นเงินสดทำไมจะต้องให้เปิดตู้เซฟที่ธนาคารสวิสด้วย แค่ฝากไว้เฉยๆ ไม่ได้เทรอค่าธรรมเนียมการดูแลตู้เซฟแต่ละปีคงไม่ใช่ถูกๆ หรอกมัง

¹ *The Bourne Identity* ภาพยนตร์สายลับระทึกขวัญ อ้างอิงจากนวนิยายชื่อเดียวกันของโรเบิร์ต ลัดลัม นำแสดงโดยแมตต์ เดมอน ฉายเมื่อปี 2002

ด้วยเหตุนี้สวี่รู่ยจึงสอบถามข้อมูลจากฝ่ายจัดเก็บ สุดท้ายได้รับคำตอบว่า “เว้นแต่กรณีที่อาศัยอยู่ในสวีตเซอร์แลนด์หกเดือน นอกนั้นจะต้องเปิดบัญชีตามข้อกำหนดของชาวต่างชาติ วงเงินขั้นต่ำต้องเริ่มจากสองล้านฟรังก์สวิส ยึดตามอัตราแลกเปลี่ยนปัจจุบันก็มากกว่าสิบสี่ล้านหยวน...”

สวี่รู่ยถึงกับทำอะไรไม่ถูก พนันได้เลยว่าตู้เซฟพวกนี้ไม่มีทางถึงสองล้านฟรังก์สวิสแน่นอน

ไม่ใช่แค่นั้น พนักงานธุรการยังบอกอีกว่า “แต่อันดับแรกคุณจำเป็นต้องส่งมอบข้อมูลบางอย่างกับเราก่อน เพื่อพิสูจน์ให้เห็นว่าคุณต้องการฝากเงินจำนวนมาก เนื่องจากก่อนหน้านี้เคยเกิดเหตุการณ์ที่ลูกค้าบางคนไม่มีเงินมากพอและรับภาระค่าธรรมเนียมในการดูแลรักษาไม่ได้...”

การพิสูจน์ความร่ำรวยสำหรับสวี่รู่ยนั้นง่ายนิดเดียว ครอบครัวของทั้งคู่จัดว่ามีชื่อเสียง แค่อาพาง์สือพิมพ์งานหมั้นกับข้อมูลส่วนตัวที่สอดคล้องกันมายืนยันก็ได้แล้ว...แต่ฟังเอาเถอะ ฝากเงินในธนาคารสวิสนอกจากจะไม่ให้ดอกเบี้ยแล้ว ยังเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการดูแลด้วย แล้วจะทนไหวได้อย่างไร

ลัวหนหัวเราะเสียงเบา “ช่างเถอะ ขั้นตอนการยื่นขอตู้เซฟของธนาคารนี้ยุ่งยาก แต่คุณภาพของตู้เซฟทั้งสองตัวนี้อยู่ในระดับสูง มีมูลค่ามากกว่าเงินสดกับตราสารหนี้ที่อยู่ข้างในซะอีก นั่นเป็นสิ่งที่เราต้องการพอดี”

สวี่รู่ยอึ้ง ถึงตอนนี้เพิ่งเข้าใจสิ่งที่เขาต้องการจะสื่อ...ตัวตู้เซฟต่างหากที่เป็นของขวัญ ส่วนเงินสดกับตราสารหนี้เป็นแค่สิ่งแปลกปลอมที่เพิ่มเข้ามา

เอาเถอะ เธอก็คิดถึงแต่ผลประโยชน์มากเกินไปจริง ๆ

ระบบ 1212 “ไม่ใช่เรื่องไม่ดีซะหน่อย ไม่นะนะ บางทีอาจช่วยคุณได้”

สวี่รู่ยถูกเล่นงานจนสะบักสะบอมแล้ว “อย่าปล่อยใจคนส่งเดชสิ”

ระบบ 1212 “ระบบไม่ได้ปล่อยใจคุณ ได้เวลาที่ความคิดถึงแต่ผลประโยชน์ของคุณจะเปล่งประกายพอดี การกิจสายฟ้าแลบมาแล้ว”

หัวใจของสวี่รู่ยกระตุกถาม “คุณนี่ไม่รู้จักรับปล่อยใจฉันจริง ๆ”

ระบบ 1212 “เหอะ โฮสต์มีคู่หมั้นคอยปล่อยใจแล้วไม่ใช่หรอ

อีกอย่าง ตอนนี้มีการกิจมาให้ทำ จะได้เบี่ยงเบนความสนใจของโฮสต์ไง”

มีเหตุผล สวีรู่ยโต้แย้งไม่ได้

ระบบ 1212 “ภารกิจง่าย ๆ ระบุธุรกรรมการเงินภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง ห้ามขอความช่วยเหลือจากบุคคลใดก็ตามที่มีระดับความสนิทสนมตั้งแต่ระดับหนึ่งขึ้นไป”

ภารกิจที่ง่ายไม่่ายสักนิด ข้อจำกัดโหดร้ายมาก ทว่าสวีรู่ยกลับไม่แสดงอาการหวาดกลัวเลย

ฮ่า ๆ ๆ ๆ เลขาของลั้วห่านจองโรงแรมที่ดีที่สุดในซูริกไว้ให้ตั้งนานแล้ว!

อย่าว่าแต่ยี่สิบสี่ชั่วโมงเลย ต่อให้เป็นสี่สิบแปดชั่วโมง ตราบใดที่สวีรู่ยไม่ออกนอกประตูโรงแรม ถึงจะไม่ได้ใช้เงินสักหยวนก็มีชีวิตสุขสบาย

ระบบ 1212 “โรงแรมที่คุณจองไว้คือเดอะโดลเดอร์แกรนด์สินะ”

สวีรู่ยยิ้มตาหยีแล้วส่งตู้เซฟคืน เก็บกุญแจเข้าที่ “ใช่ ห้องสวีตราคาหนึ่งหมื่นสามพันต่อคืน หน่วยเงินเป็นฟรังก์สวิส อ้อ ฉันลืมบอกคุณว่าฉันจ่ายเงินไปนานแล้วนะ”

ระบบ 1212 “อ้อ ระบบก็ลืมบอกคุณเหมือนกันว่า ขอบเขตเงื่อนไขของภารกิจเหมือนจะไม่รวมโรงแรมนี้นะ”

ขอบเขตเงื่อนไขของภารกิจไม่เพียงไม่รวมโรงแรมแห่งนี้เท่านั้น แต่ไม่นับรวมโรงแรมที่ไหนเลย ไม่มีแม้กระทั่งสถานที่ใด ๆ ใด ๆ ที่จะจ่ายเงินเข้าพักได้ด้วยซ้ำ

ด้วยการกำหนดขอบเขตของภารกิจ สวีรู่ยอ่านคำของเจ้าระบบออกอย่างแจ่มแจ้งเลยว่า “มาสิ ล่มจมไปด้วยกันนี่แหละ”

ลมหายใจของเธอขาดเป็นห้วง ๆ “ได้ คุณ...คุณร้ายกาจมาก...”

ระบบ 1212 “สามีภรรยาต้องร่วมทุกข์ร่วมสุขกันไม่ใช่หรือ พวกคุณร่วมสุขกันมานานแล้ว ร่วมทุกข์กันซะหน่อยคงไม่ยากเย็นเท่าไรหรอก”

ไม่ยากเย็นกับผีสิ

เธอลำบากมาหลายปี แต่ลั้วห่านไม่เคยลำบาก หลังคาบซ้อนเงินซ้อนทองมาเกิด เขาไม่เคยต้องใช้ชีวิตด้วยความยากลำบากเลย ยังดีที่เป็น

แค่การระงับธุรกรรมการเงิน เงินสดคงไม่ถูกระงับไปด้วยหรอกมัง

ดวงตาของสวี่รู่ยวาววับขึ้นแวบหนึ่ง เธอรีบเปิดกระเป๋าสตางค์ดูว่ามีเงินสดอยู่เท่าไร ทว่าผลที่ได้น่าผิดหวัง

เป็นเพราะความเคยชินในการชำระเงินออนไลน์ของคนรุ่นหลังและการรูดบัตร ทำให้เธอไม่ชินกับการพกเงินสด แถมเงินสดในกระเป๋าสตางค์ของลัวหนงส่วนใหญ่ก็ซื้อเครื่องปั้นดินเผารูปสุนัขที่เกลเลอริหมดแล้ว

เงินที่มีในกระเป๋าเหลืออยู่แค่อียี่สิบกว่ายูโรเท่านั้น

คำนวณจากอัตราแลกเปลี่ยนน่าจะราวหนึ่งร้อยหยวน เวลาอียี่สิบสี่ชั่วโมงไม่ถึงกับทำให้หิวตาย แต่ที่นี้คือซูริก หนึ่งในสถานที่ที่ค่าครองชีพสูงที่สุดในโลก!

ราคาอาหารมาตรฐานหนึ่งเมนูของแมคโดนัลด์ก็ปาเข้าไปหนึ่งร้อยยี่สิบแล้ว มากพอให้คนสองคนกินได้หนึ่งมื้อเลย กินอาหารกลางวันแล้วก็กินอาหารเย็นไม่ได้แล้ว เรื่องที่พักยังไม่ต้องคิดถึง ทำได้แค่นอนข้างถนนเท่านั้น...นอนข้างถนนในฤดูหนาวที่อุณหภูมิติดลบ

สวี่รู่ยยกมือปิดหน้า ต่อให้อุดอาหารสองมือเพื่อลดน้ำหนัก แต่นอนข้างถนนนี้จะฆ่ากันให้ตายเลยใช่ไหม

“ไม่กินข้าวไม่ได้ นอนข้างถนนไม่ได้เหมือนกัน”

ระบบ 1212 “ต้องกินข้าวให้ครบทุกมื้อ ต้องนอนในที่พัก ต้องดูโอเปร่า ต้องซื้อชุดใหม่ทั้งหมด ออกไปกินข้าวข้างนอกก็ต้องทำตามข้อตกลง”

ว่าไงนะ เหลืออยู่แค่อียี่สิบกว่ายูโร ยังจะให้ไปดูโอเปร่า ไปกินข้าวข้างนอก ไปซื้อชุดใหม่อีกเธอ อย่าเล่นแบบนี้สิโว้ย สวี่รู่ยคิดว่าภารกิจนี้ไปไม่รอดแน่ๆ

ทว่าวินาทีสุดท้ายยังมาไม่ถึง เธอจะไม่ยอมแพ้เด็ดขาด เริ่มจากกินอาหารกลางวันแล้วไปสถานที่ที่ถูกที่สุดก่อนเลย

ลัวหนงกับสถานที่กินอาหารกลางวันมาก

ถ้าเขาจำไม่ผิด คู่หมั้นของเขาวางแผนว่าจะไปร้านอาหารระดับสองดาวมิชลินแท้ๆ แถมยังให้เลขาฯจองที่นั่ง...แล้วทำไมตอนนี้พวกเขาถึงได้มาโผล่อยู่ที่แมคโดนัลด์ได้

สวี่รู่ยไม่มีทางเลือก อย่าได้คิดถึงร้านอาหารที่ดูดีหน่อยเลย ต่อให้เป็นอาหารจีนง่าย ๆ ริมถนน ก๋วยเตี๋ยวเนื้อตุ๋นซามหนึ่งยังเป็นเงินตั้งสิบแปดยูโร ข้าวขาวสองซามสองยูโร เมนูผัดผักธรรมดาปกติแล้วจะอยู่ที่สิบสามสิบยูโร...

เงินยี่สิบยูโรกินได้แค่อาหารหนึ่งจานเท่านั้น ไม่รวมใส่กล่อง ไม่มีปัญญากินหอรอก

อย่างน้อยแมคโดนัลด์ก็เพียงพอให้ทั้งคู่อิ่มท้อง สวี่รู่ยลากเขาเข้าร้าน แต่ละคนมีแฮมเบอร์เกอร์หนึ่งชิ้น ไม่เอาเฟรนช์ฟราย ไม่เอาโค้ก

เธอประหยัดเงิน ส่วนลั่วหานไม่ยอมแตะต้องของกินเลย ก็ดี ถือว่าประหยัดเหมือนกัน

ที่ซูริกสามารถใช้เงินยูโรได้เลย แต่เงินทอนเป็นเงินฟรังก์สวิส ในมือเธอจึงมีเศษเหรียญอยู่นิดหน่อยหลังซื้อแฮมเบอร์เกอร์สองชิ้น

ลั่วหานเห็นสายตาที่จับจ้องเศษเหรียญของเธอก็กังวลใจแปลก ๆ “เราจะ...เริ่มทริปไม่ใช่เงินกันอีกแล้วเหรอ”

“เปล่านะ ไม่ใช่ว่าจะไม่ใช่เงิน” สวี่รู่ยเงยหน้าขึ้น ในตามีน้ำตาคลอ “เรายังใช้เงินได้อีกสามหยวนห้าเหมานะ!”

“...”

สามหยวนห้าเหมา ฟังแล้วทำไมมั่งคั่งกว่าธนาคารสวิสซะอีก นี่ต้องไม่ใช่เรื่องจริงแน่ ๆ

239

แม้แต่ยามที่อยู่กับลั่วหาน สวีรู่ยยังคิดเร็วทำเร็วบ่อยครั้ง บ่มเพาะความสงสัยให้เขาอยู่เหมือนกัน

ตั้งแต่ใช้เงินเป็นเบี้ยไปจนถึงไม่ใช้เงินตัวเอง แล้วไปสิ้นสุดที่ไม่ใช่ แม้แต่เงินคนอื่น... หรือจะเป็นผลสืบเนื่องจากการบาดเจ็บครั้งก่อน

สำหรับ “การเสพติด” การใช้จ่ายเงินเล็กๆ น้อยๆ เหล่านั้น ลั่วหาน คิดว่าเป็นเรื่องเล็กที่ไม่ร้ายแรงเช่นเดียวกับครอบครัวของสวีรู่ย เกิดขึ้นแ่ บางครั้ง และถึงจะเป็นการช้อปอย่างบ้าคลั่ง ทว่าพอมองย้อนกลับไปแล้ว คิดให้ละเอียดถี่ถ้วนก็ไม่ได้ถือว่าไร้สาระเสียทีเดียว

นอกเหนือจากสินค้าแบรนด์เนมพวกนั้น ส่วนมากจะเป็นการลงทุน ในส่วนของสินค้าแบรนด์เนมนั้นไม่ได้หรูหราสำหรับพวกเขาเลย กลับกลายเป็นคำว่า “ไม่ใช้เงิน” ต่างหากที่ไม่ปกติมาก

ใช่แล้วละ เทียบกับการใช้เงินสุรุ่ยสุร่าย การประหยัดเป็นเรื่อง ไม่ปกติกว่ามาก โดยเฉพาะวิธีประหยัดแบบนี้ที่ทำให้ลั่วหานกังวลเกี่ยวกับ สภาพจิตใจของคู่หมั้นสาว

...

ร้านอาหารฟาสต์ฟู้ดเสียงดัง ผู้คนพลุกพล่าน ที่นั่งแออัด

ลั่วหานนั่งริมหน้าต่าง โต๊ะเก้าอี้พลาสติกตัวเล็ก พื้นผิวเรียบลื่น

สิ่งที่อยู่ในมือคือแฮมเบอร์เกอร์กลิ่นหอมเตะจมูกราคาถูกชิ้นหนึ่ง แคได้กลิ่นเขาก็หมดอารมณ์อยากลองชิม แต่เด็กสาวที่นั่งตรงข้ามกลับกินอย่างเอร็ดอร่อย ไม่ทันไรก็กินหมดไปครึ่งหนึ่งแล้ว

ส่วรุ่มหิวมากจริงๆ พุดให้ถูกกว่านั้นต้องบอกว่าความหิวโหยกระตุ้นเธอ เนื่องจากการกินต่อไปจะยุ่งยากมาก กองทัพจึงต้องเดินด้วยท้อง

ลั่วหานเห็นเธอกินอย่างเอร็ดอร่อยเหมือนกับว่าไม่ใช่แฮมเบอร์เกอร์ราคาถูกที่สุด แต่เป็นอาหารโมเลกุล¹ฝีมือเชฟระดับสามดาวมิชลินยังงัยงั้น เขาคิดเท่าไรก็ไม่เข้าใจ “อร่อยขนาดนั้นเลยหรอรุ่มรุ่ม”

ส่วรุ่มขยิบตาพร้อมพยักหน้าหงิกๆ “อร่อยสิ นายลองชิมดู ความจริงรสชาติก็ไม่แย่นะ!”

ลั่วหานถูกเธกระตุ้นความอยากอาหาร ทว่าพอกัดเข้าไปคำหนึ่งก็ผิดหวังมาก มีแต่รสชาติแบบอาหารฟาสต์ฟู้ด รสจัดจ้านจนกลบทับทุกรสชาติของวัตถุดิบที่แท้จริง บางทีนั้นอาจเป็นผลลัพธ์ที่ต้องการก็ได้ เห็นได้ชัดว่าเงินไม่เกี่ยไรไม่เพียงพอสำหรับวัตถุดิบที่ดี เขาไม่แต่ต้องแฮมเบอร์เกอร์อีกและถึงขนาดคิดจะห้ามส่วรุ่มไม่ให้กิน เพราะไม่ดีต่อสุขภาพ

แต่ส่วรุ่มกินด้วยท่าทางมีความสุขมากเกินไป ลั่วหานจึงใจแข็งทำแบบนั้นไม่ลง เขาเพียงมองเธอทำทางจริงจัง ไม่รู้ทำไมถึงรู้สึกเหมือนเธอกลายเป็นอีกคนหนึ่งตอนกำลังกินแฮมเบอร์เกอร์ เป็นอีกด้านหนึ่งของเธอ

“ฉันจำได้ว่าตอนเด็กๆ เธอไม่กินเจ้านี่ ทำไมตอนนี่ถึงได้ชอบมากขนาดนี้ล่ะ”

ส่วรุ่มหัวเราะ “ตอนเด็กๆ ตาไม่ยอมให้ฉันกิน บอกว่าฉันกินอาหารขยะแล้วจะอ้วน จับโยนลงแม่น้ำหวงผู่แล้วจะลอยได้ เฮ้อ พลาดเรื่องสนุกไปตั้งเยอะ แฮมเบอร์เกอร์กับเฟรนช์ฟรายไม่ดีตรงไหน นายอาจไม่มีเงินซื้อตอนอยากกินก็ได้”

ลั่วหานหลุดขำ “ทำไมจะซื้อแฮมเบอร์เกอร์ชิ้นเดียวไม่ได้”

¹ หรือโมเลกุลาร์แกสโตรโนมี (Molecular Gastronomy) คือการนำหลักการทางวิทยาศาสตร์มาประยุกต์ใช้ในการปรุงอาหาร โดยมีเทคนิคการปรุงหลากหลายรูปแบบให้กลายเป็นอาหารแปลกใหม่ และทำให้ผู้บริโภครู้สึกตื่นตากับเมนูนั้นๆ

“ก็ไม่ได้จริง ๆ นะสิ” สวีรู่ยี้มจนตาหียี สายตาจับจ้องเด็กหนุ่มรูปหล่อตรงหน้า ขนาดแค่คุยกันเรื่อยเปื่อยในร้านฟาสต์ฟู้ดก็กลายเป็นภาพสยายตาขึ้นมาเสียยังงั้น

หัวใจของเธอสั่นไหวเล็กน้อย อุดพุดต่อไม่ได้ว่า “การใช้ชีวิตของคนเราไม่เหมือนกัน แต่เรากินอาหารเหมือนกัน แอ้มเบอร์เกอร์หนึ่งชิ้นราคาลิบกว่าหยวน แต่ถ้าเราซื้อของมาทำกับข้าวกินเองจะประหยัดเงินไปได้ถึงลิบหยวน”

ลั่วหานยนคิ้ว “เงินลิบหยวนกินอะไรได้ด้วยเหรอ”

“กินได้สิ อย่างเช่น ถ้าเลือกอาหารลดราคาพิเศษ เงินลิบหยวนจะกินได้สองคนเลยนะ หรือไม่ก็ไปตลาดขายส่ง รอขายเลหลังตอนกลางคืน แล้วซื้อของเป็นกระสอบกลับบ้าน เงินลิบหยวนไม่ใช่แค่กินได้สองคน แต่กินได้ถึงสองมื้อ กับข้าวหนึ่งอย่าง น้ำแกงหนึ่งอย่าง ส่วนเนื้อสัตว์อย่าได้ฝัน แต่โรงอาหารของโรงเรียนก็ถือว่าเป็นที่ที่ดีแห่งหนึ่ง ไปตีสสนิทกับป้าแม่ครัวเข้าไว้ จะได้อาหารจานเนื้อในราคาที่ถูกลงกว่า หนึ่งปีประหยัดเงินได้ไม่น้อย...”

สวีรู่ยี้มอยู่ในภาวะเฉื่อยชา นั่นคือช่วงเวลาที่ยากลำบากที่สุด เริ่มจากความลัสนุ่นวาย อับจนหนทาง จนกระทั่งสภาพชีวิตความเป็นอยู่ค่อย ๆ ดีขึ้นทีละนิด

ลั่วหานฟังแล้วเงิบไปครู่หนึ่ง เขาไม่ใช่คนโง่ สวีรู่ยี้ก็เหมือนเขา ไม่เคยต้องประสบความทุกข์ยากใดๆ กับปัจจัยพื้นฐานของชีวิต เขานึกไม่ออกว่าชีวิตแบบนั้นเป็นเช่นไร ทว่าสวีรู่ยี้สามารถบรรยายชีวิตแบบนั้นได้ละเอียดถี่ถ้วน ราวกับเคยสัมผัสด้วยตัวเอง

เธอเคยสัมผัสจริง ๆ กันเหรอ ทำไมเธอถึงเคยสัมผัสล่ะ

ลั่วหานหาคำตอบไม่ได้ บางทีอาจเป็นเพราะเธอไม่ได้รับการเอาใจใส่หลังจากย้ายจากโลกนี้ไป หรือไม่ก็อาจเป็นเพราะกลับไปหาพ่อแล้วผิดหวังกับผู้ใหญ่ในตระกูลจู้ แถมยังดื้อแพ่งไม่ยอมขอความช่วยเหลือ...ตอนลูกกวาเจอเธอเมื่อปีนั้น เธอไม่ได้อาศัยอยู่ในบ้านเก่าทรุดโทรมหรือ

เพราะเธอไม่รู้สิเกือบอุ่นตลอดภัย ถึงได้อยากประหยัดเงินแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยสินะ

ลั้วหานจุกจนพูดไม่ออก ที่รู้ยรู้ยมีสภาพแบบนี้เกิดจากปัจจัยมากมาย
เขานึกโทษตัวเองที่ตอนนั้นไม่รีบตามหารู้ยรู้ยให้เร็วกว่านี้

ลั้วรู้ยไม่รู้ว่าขณะที่เหม่อลอยไปพักหนึ่ง คู่หมั้นหนุ่มจะหาสาเหตุ
ปกติให้ทำที่ไม่ปกติของเธอไว้เรียบร้อยแล้ว มือที่ถือแฮมเบอร์เกอร์ของเธอ
มันย่องไปด้วยน้ำซอส ถูกคนเจ้าระเบียบและค่อนข้างรักสะอาดอย่างลั้วหาน
จับไว้

“ต่อจากนี้ไปไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ฉันจะอยู่ข้างๆเธอเสมอ”

“หืม”

“ฉันจะไม่ยอมให้เธอลำบากเด็ดขาด” เสียงของลั้วหานนุ่มนวลสุดใจ
เขาจับจ้องเธอไม่วางตา “ถ้าเธออยากลำบาก ฉันจะยอมลำบากไปกับเธอด้วย
ขอให้เธอจำไว้ว่าฉันอยู่ตรงนี้...อยู่ตรงนี้มาตลอด และฉันจะไม่ไปไหนอีกแล้ว”

ลั้วรู้ยอึ้ง เขาพูดหวานๆ เหมือนกำลังดินเนอร์ใต้แสงเทียนในร้าน
พาสต์ฟู้ดแบบนี้ได้ยังไง ถึงยังงั้นเธอก็แอบค่อนข้างอดชั่วเวลาสั้นๆเท่านั้น
เธอเป็นคนฉลาด ไม่นานก็รู้ว่าลั้วหานกำลังพูดถึงอะไร แถมยังเข้าใจสิ่งที่เขา
พูดด้วย

แม้เป็นเหตุการณ์คนละภพชาติ แต่ชีวิตในชาติก่อนเขากลับผ่านเข้ามา
ปลอบประโลมเธอ แม้ความทรงจำนั้นจะจางหายไป ทว่าในใจเธอกลับสัมผัส
ได้ถึงความอบอุ่นของอีกฝ่าย

หัวใจของลั้วรู้ยเต้นโครมคราม ไม่รู้ทำไม ภารกิจสายฟ้าแลบที่น่า
โมโหนี้ดูคล้ายจะไม่ยากเย็นอีกต่อไปแล้ว

อาจเพราะมีใครบางคนต่อสู้อยู่เคียงข้างกัน

ความรู้สึกแบบนี้ช่างดีเหลือเกิน ดีกว่าอยู่ตัวคนเดียวหลายเท่า

ลั้วรู้ยไม่ใช่คนที่จะนั่งรอความตาย จากที่ใช้ชีวิตแบบคนรวยจนกระทั่งไม่มี
เงินใช้ เธอผ่านอะไรมาเยอะมาก

หลังนำข้อมูลภารกิจทั้งหมดมาจัดเรียงยังพบช่องโหว่

ขอบเขตที่ตั้งของสถานที่นั้นไม่สนใจใครหน้าไหนทั้งสิ้น หลีกเลียง
สถานที่ที่พวกคนรวยเข้าออกเกือบทุกแห่ง รวมถึงธนาคารแห่งนั้นด้วย

วินาทีที่สวี่ร่ายก้าวออกจากธนาคาร พื้นที่ด้านหลังจะกลายเป็นเขตหวงห้าม...
ถอยหลังไปเพียงก้าวเดียว เท่ากับการจิกล้มเหลวทันที

แบบนั้นช่องโหว่ที่มีคงสูญเปล่าแน่ แค่นั้นกลับไปเหยียบเงินสดใน
ตู้เซฟมาด้วยแล้วนอนรอเตรียมตัวรับชัยชนะก็พอ ทว่าหนทางนี้ถูกปิดตาย
ไปแล้ว แต่ไม่ได้หมายความว่าไม่มีหวังอีก ระวังธุรกรรมการเงินนั้นหรือ
พวกเสื้อผ้า ผ้าพันคอ กระเป๋า เครื่องประดับคงไม่ถูกระงับไปด้วยหรอกมัง

“ร้านขายของมือสองล่ะ”

ล้วยหันตามความคิดของคู่หมั้นสาวไม่ทัน เธอเดินบนถนนเป็นชั่วโมง
ท่ามกลางอากาศหนาวเหน็บเพื่อจะหาร้านขายของมือสองชั้นดีเนี่ยละ

ต้องขอบอกก่อนว่า หลังแยกจากไคด์ส่วนตัว การสื่อสารในธุรกิจของ
พวกเขาก็ไม่ค่อยราบรื่นเท่าไร

คนแถวที่นี้พูดภาษาเยอรมัน สวี่ร่ายไม่รู้ภาษาเยอรมัน ส่วนภาษา
เยอรมันของล้วยหันก็ไม่ดีเหมือนกัน แม้ภาษาอังกฤษจะเป็นภาษาสากล
แต่ความหมายมักคลาดเคลื่อนบ่อยครั้ง

โชคดียี่สิบโคโลสเจ้าของร้านพูดภาษาอังกฤษได้ดี พอได้ยินว่าทั้งคู่
จะขายของก็สนใจไม่น้อย

คนที่อยู่ในสายอาชีพนี้ล้วนมีสายตาแหลมคม หนุ่มสาวสองคนนี้
ใช้แต่ของแบรนด์เนม ใส่ตั้งแต่เสื้อผ้าไปจนถึงรองเท้า นาฬิกาข้อมือของ
เด็กหนุ่มเป็นของปาเต็ก ฟิลิปป์ และกระเป๋าที่เด็กสาวถือยังเป็นกระเป๋ารุ่น
ลิมิเต็ดอี디션ของแอร์เมส...แม้หัวจรดเท้าจะมีแต่สินค้าแบรนด์เนม ทั้งคู่
กลับไม่มีกลิ่นอายเศรษฐีใหม่ติดตัว การพูดจากับกิริยาท่าทางสุภาพมาก

นี่เป็นลูกค้าที่นิโคลัสชอบที่สุด ปกติเวลาคนรวยประเภทนี้บอกว่าจะ
“ขาย” ของให้ร้านมือสอง แต่แท้จริงแล้วส่วนใหญ่มักบริจาคให้คนยากไร้

ต่อให้เป็นธุรกิจก็ใช่ว่าคนจนกับคนรวยจะเท่าเทียมกัน นิโคลัสยินดี
ทำการค้าครั้งนี้ด้วยความเต็มใจ เขาหัวเราะอารมณ์ดีแล้วทำท่าจะแนะนำ
โครงการให้ ก่อนที่เขาจะพบว่าตัวเองคิดผิดในเวลาอันรวดเร็ว

เนื่องจากคุริก็ที่มีมูลค่าทั้งตัวรวมเป็นเงินฟรังก์สวิสเจ็ดหลักคูณนี้ไม่ได้
มาทำการกุศล แต่มาเพื่อขายของจริงๆ!

สวี่รู่ยถอดผ้าพันคอที่ถักทอจากไหมกับขนแคชเมียร์ออก และยังมีหมวกลัทธิประหลาดตัวน้อย “ผ้าพันคอของกุซซี หมวกของเฟนติ เป็นคอลเล็กชันใหม่ของคุณไปไม้ผลิทั้งหมด ฉันเพิ่งซื้อเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว น่าจะราวหนึ่งพันห้าร้อยฟรังก์สวิส ตอนนี้ฉันไม่ชอบมันแล้ว ฉันลดราคาให้ห้าสิบเปอร์เซ็นต์ ปิดเคซหึ่งไปแล้วจ่ายฉันมาแค่เจ็ดร้อยก็พอ”

นิโคลัสบิกตากว้าง “หมายความว่า คุณจะฝากขายผ้าพันคอผืนนี้กับร้านของผมในราคาเจ็ดร้อยฟรังก์สวิสฉันขอขอบคุณ”

“ไม่ใช่ฝากขายค่ะ ฉันขายให้ร้านเลย” สวี่รู่ยสายหัว เธอไม่ใช่สาวสวยและรวยมากที่ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับร้านขายของมือสอง ถึงบางครั้งการฝากขายจะขายได้เงินเยอะกว่า แต่เสียเวลาเกินไป โดยเฉพาะช่วงที่เธอกำลังร้อนเงินอย่างนี้ เธอต้องได้ตัวชมโอเปร่าภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง ไหนจะต้องวางแผนเรื่องอาหารเย็นกับที่พักในวันต่อไปอีก...เธอรอต่อไปไม่ได้แล้ว

เธอจำเป็นต้องขายของพวกนี้ให้เร็วที่สุด “คุณดูนี่สิ ไม่ต่างจากของใหม่เลย ฉันมีของพวกนี้ค่อนข้างเยอะเลยใช้แค่ครั้งเดียว”

นิโคลัสเริ่มลังเล ในเมื่อมีเยอะก็ควรจะบริจาคให้การกุศลไม่ใช่หรือทำไมต้องขายครึ่งราคาด้วย

ลัวหนไม่เห็นด้วยเช่นกัน “ข้างนอกลมแรงมาก เธอไม่สวมผ้าพันคอ ไม่สวมหมวก แกรมไม่ยอมนั่งรถ ระหว่างทางกลับโรงแรมถ้าโดนลมมากเข้าเดียวจะเป็นหวัดเอานะ”

สวี่รู่ยยิ้มแห้ง ไม่กล้าบอกว่ากลับไปโรงแรมดี ๆ ที่จองไว้ก่อนหน้านี้ไม่ได้แล้ว โรงแรมแพงขนาดนั้นเป็นเซตหวงห้ามอย่างไม่ต้องสงสัย ขึ้นกลับไปภารกิจก็ล้มเหลวกันพอดี

หากเธอบอกอย่างนั้น ลัวหนไม่มีทางยอมให้เธอขายผ้าพันคอแน่ ถ้าจะขายก็ให้ขายของเขาแทน แต่ปัญหาอยู่ที่เขาไม่ได้สวมผ้าพันคอนะสิ

การขายผ้าพันคอกับหมวกส่งผลกระทบน้อยที่สุดแล้ว จะให้ขายนาฬิกาข้อมือกับกระเป๋าก็ไม่น่าจะเหมาะ กระเป๋าคือของที่ลัวหนื้อให้ นาฬิกาของลัวหน เธอก็เป็นคนซื้อให้ ให้ตายเถอะ ซวยชะมัด แล้วจะให้ขายรองเท้า ขายเสื้อกันหนาวของทั้งคู่ยิ่งเป็นไปไม่ได้ใหญ่

ต่อให้ตัวหนึ่งจะเป็นเสื้อโค้ตผ้าขนสัตว์ของเฟนดิ อีกตัวเป็นของเบอร์เบอรี่ที่ขายแบบลดราคาแล้วคินี้จะไม่ต้องงอกลืมใจอีกต่อไปก็ตาม...

ทว่าข้างนอกอุณหภูมิติดลบ แถมลมแรง พวกเขามักออกไปข้างนอกโดยรถยนต์ ในรถจะมีเสื้อเก็บไว้หนึ่งตัว ถ้าไม่มีเสื้อกันหนาวแล้วจะต้องแข็งตายอยู่ข้างถนนแน่ๆ

เหมือนว่านิโคลัสเริ่มหวั่นไหว เขารู้สึกว่าคุณหนูตระกูลเศรษฐีอย่างสวี่รู่ยเสนอราคาสินค้ามือสองไม่จริงใจ เขาเลยยังอยากต่อรองให้ลดราคาลง แก์ลิปเปอร์เซ็นต์ก่อนแล้วค่อยรับไว้

ด้วยระดับการใช้จ่ายของสองคนนี้ เขาคิดว่าทั้งคู่ไม่น่าจะสนใจความแตกต่างเพียงไม่กี่ร้อยหยวน ทว่าสุดท้ายเขาก็คิดผิดตามเคย

สวี่รู่ยคิดว่าลดราคาเจ็ดลิปเปอร์เซ็นต์นั้นสมเหตุสมผลมากพอแล้ว แม้ผ้าพันคอกับหมวกจะสู้กระเป๋าก็ไม่ได้ ไม่เพียงไม่ลึกห่อ แถมยังช่วยเสริมบุคลิก

จะให้ลดถึงแก์ลิปเปอร์เซ็นต์...ไสหัวไปให้พ้นเดี๋ยวนี้เถอะ!

เมื่อพบว่าเจ้าของร้านไม่จริงใจ สวี่รู่ยก็ไม่อยากเสียเวลาอีก ยิ่งพอเห็นคนผิวเหลืองผมดำสองคนเดินเข้าร้าน ดวงตาของเธอยิ่งลึกลง

คนยุโรปกับคนอเมริกันไม่สามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างคนจีน คนญี่ปุ่น และคนเกาหลีได้ออก ทว่าตัวคนจีน คนญี่ปุ่น และคนเกาหลีได้กลับสามารถแยกแยะเชื้อชาติของตัวเองได้ เกือบทุกครั้งมักจะบุนไม่พลาด

สวี่รู่ยเองก็เป็นแบบนั้น เธอมองแวบเดียวก็รู้แล้วว่าลูกค้าสาวที่เดินเข้ามาเป็นคนจีน!

ด้วยเหตุนี้เธอจึงตัดสินใจเด็ดขาดว่าจะต้องขายผ้าพันคอกับหมวกให้ได้ ในใจคิดวิธีต่างๆ ออกแล้ว หึๆ

สำหรับคนที่มีตำแหน่งสูงๆ
บางครั้งอนาคตและโชคชะตาของพวกเขาก็เปราะบางกว่าคนทั่วไป
เพราะผลประโยชน์ทำให้คนเปลี่ยนไปไม่เหมือนเดิม
ระแวงระวังตัว ช่วยเหลือได้เมื่อยามคับขัน
ตรรกะเหล่านี้ส่วร่อยได้รับเป็นบทเรียนหลังพบเจอกับความสูญเสีย
ส่วนเรื่องราวมากมายต่อจากนั้น
เธอเคยชินกับการคิดให้มากขึ้นหมดแล้ว
อาจเป็นเพราะถูกสอนด้วยเหตุการณ์ครั้งแล้วครั้งเล่า

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-5797-4

9 786161 857974

ทดลองอ่าน

Cover Design: Nuchcha P.
Typography Design: TypetheT.

495 บาท